

חברה

כתב עת סוציאלייסטי
לענין חברה, כלכלה, פוליטיקה ותרבות

נילון ៦១ | נובמבר 2004

• "בצד הביקורת המתבקשת נגד האיזיות" - קיצוץ הקצבאות, הרעת הנאהם של עיבדי חבות מה האם, הקלהות המס לשירונים העליונים, המשך הפרטת שירות הרוחה - ציריך לנשות ולערער את הנחות היסוד שעילן מבסוס התקציב".
מתוך: יסודות מעוררים, תקציב 2005 והכלכליים, עמ' 7

חברה - כתב עת סוציאלייסטי לעניין חברה,
כלכלה, פוליטיקה ותרבות
כתב העת יצא באחריות יסוד -
ישראל סוציאל-דמוקרטי
מערכת: קהילת פחה 21 א' תל אביב 69406
טלפון: glatg@post.tau.ac.il
עורכים: יפתח גולדמן, גיא גפר, אודי מנור
מערכות: אבি בראל, דודי נתן, פיר מיכאל
ספר טיבון, דנה שני-עצמן
עוזר גם: נעת חולטא, אביגדור כפק'
צילומים: אלעד פרידברג, שיין בן-יעקב,
ליי קוון
עיצוב: ליה קות, נען
דפוס: גרפלי
מחיה 10 שקלים נילון
בסיום קון המיסדים ע"ש אפטה' בראל
ש. גוט, א. זברסקי, חורן, השנקר

משולות אחوات, משלאל עם ושוב התנטקות.
כמו עולה מן האב הנושא הבתחני-מדיני הזה
ותופס את תשומת הלב הציורית, התקשוחית
הפלטיתית.

ולכל כך קשה להתנגד לסדר היום המודני-בתחומי
זהה. ואם סוציאליסטים-צייניסטים צדיכים להיות بعد
או נגד תכנית ההתנטקות?? כל כך קשה לומר
בפשטות 'כן', כי כל כך נכון לומר 'תלו'. כן', כי
סוציאליסט וציוני הוא אדם שלא יותר על התקווה
ונסיגה משתחים בכובשים היא ביטוי לתקווה. אבל
תלו', כי אלי שרון וזכה התנטקות לא כדי
לחושך תחוליך מדיני, אלא על מנת ל侃וד אותו.
ו'תלו', כי מי יודע מי יכול לעמוד בראש הציור
הפלשטייני, מהנדסי תקווה או מהנדסי הרס. <>

לפעמים ידעה תמיינה במידוד צדי בעיתון לא
הכי נפוץ מספרות את הסיפור האמתי, או לפחות
חלק מרכבי בו. ידן, שננתנו ממהוזה, זו שלஅחרונה
מלוא עשר שנים להסכם השלום והקריר איתה,
עומחת לשיקיע בראשת האינטראנס הלואמת שלה
להעמידה על ומה מערכ-איזופיה. بعد שלזיוון
יש' פס-רחבי ברוחב של 155 מגה-בייט, לגדמיה
622 ולצפתה 2500, הנה לירון עומדים להיות
1000 !! זהכן ישראל? ניחשתם. הרחק מאהו,
עם 45 מגה-בייט, מעט יותר מלאיואן שאוזוזה
נהנים רק מעשרה.

ידעה לסתות זו שהופיעה במקורה בעיתון 'הארץ'
בראיריך הסמלי, 6.10 שנה זו, מעידה אלפי עדים
על מצבה של המדינה: התנטקות, ממשות מיעוט,

מדי לשווה אוחכה של מצלבים ומציאות. על כמה מהם מנסה לערום הגלית הנוכחות. כך למשל, את המשגג אmissioת בשוק העובודה, מושג אותו כל אחדים לגליל בפיהם פקידי אוצר ונבחרי ציבור חפים מפרשפכנית ומתובנות כלכלית-פליטיות בסיסיות, יכול הקורא להבין מנקודת מבטה של מעסיקת חברת 'כח אדם'. עדות לקלותה, פשוטה, מצמירה עצמה. וכי שפהן בניתוח מודכיב יותר של שוק העובודה, יכול גם הוא למצוות מאמורים נבלין זה.

"המצב", כך מוסכם על דבר, מייאש אין טעם להזכיר את המוסכמה חז, למחרות שהיא מוסכמה, וסוציאלייסטים הרי באמוניים במסכנות. אך אין טעם גם להרים ידים. תחנן הדין המוגום בהנתנקות מסמן את תחילתו של התהילך הפליטי שאלוי בסופו הקרוב (לא יותר מאשר כעה היה בעוד שנתיים לבב), עמדו זה מולו ההנימין נתנו ועדי פרץ – שתי חלופות חברתיות-כלכליות ברוחות. 730 ימים פרק ומן אריך לתלמיד שהוא החל את שנות הלימודים המבווכת שבין סוכות לחנוכה. במונחים פליטיים-היסטרוים הם לא יותר מאשר הרף עז. בכל גגע ניתן להתחילה – או להמשיך – לעבד.

>> אבל אין ברירה, חוויכים להתנגר לסדר היום הזה, או ליתר דיוק לבליהות הדרטונית שלו. יש לשוב ולומר ללא היסוס: תכנית ההנתנקות אינה עניין העומד בפני עצמו. לא כשלעצמם ולא בגין הסוגיות האחרות. לא כשלעצמם, כי השאלה היא תמיד לא "האם נסיגת" אלא "איך" ובעיקר לשם מה ומה יתרחש אחרת ולא "במקומם". וסוגיות אחרות? ?

בראשן של 'סוגיות האחרות' עומד כמובן התקציב. גלין זה של חברה מודכש ובו ככל הניתנו של זו, לדרכו גיבושו, לפניו הנטה. התמונה העולה עגומה: פקידי אוצר שמינו עצם לארכיבישופים של פונדמנטלים השוק-החוואי מעמידים מידע רב, באופן בלתי אפשרי לניהול, על כתף הצהה של חברי נסת נבורי ציבוד עליהם אמרו חז"ל, "פני הדוד כפני הכלב". במקומות ליצג את הציבור שכדור אותם, מקום לפועל בהתאם לאינטנס המשותף לאנשים הפשוטים – החדרים, העלבים, המשפחות החדר-הוויות, הותיקם, העברים – הם מביטים הצידה ומקשיבים להכמה המוקובלת פרי מודורי הכללה של 'הארץ' והכניות הכללה של אמצעי תקשורת אחרים.

"התקציב", כמו "הנתנקות", הוא כוותח חברה

קובזה לצדק חברתי ווומניזם

כמה פעמים אמרתם לנו לכם שכחה וה לא יכול להימשך? שישראל מתרזרז במיוזן לכיוון של מדינת עולם שלishi. שהפערים בalthי נסבלם, והממשלה רק מחריפה את המצב! כמה פעמים אמרתם לנו לכם שהכיבוש הוא לא הכרחי – ובכך יש אפשרות יותר טובה לחיים משותפים עם הפליטים. כמה פעמים אמרתם שיש בטח דרכים יותר מהתאיות לטיפול בעניות החברה היושראלית ושכינה. כמה פעמים הרגשתם שצריך לעשות משהו, שציר שותפים למחשבה, ליכח, ומנשה... אנחנו מזמינים אתכם להצטרף לקובזה של אנשים נוספים שרצים למצוא שותפים למכרז לקבוצה של אנשים.

איך מctrופים?

איך תפעל הקבוצה?
יום רביעי 20.10.04, החל מ-18:00,媾ן 21-20,
בכל פניה נעסוק בשאלות החברה, הכלכלה, הבטחון
והשלמות מווות שנות.
חקל אחד של הפניה יוקדש לסדר בה הדבר הוא על
מושאים שנחנלים המשתתפים.
חקל אחר של הפניה יוקדש ללמידה חכונה של השאלות
היב'ם. כדי פנים פנים עם גורמים הנבקים את המאבק
החברתי והמדיני בישראל.

מתקשרים ל: דודי 053-5230102 או קולות נגב 08-6801407 או שלוחים מייל לדודי davnurit@hotmail.com
דרישות הקבלה: רעיון אישי, התיחסות למשמעות יציבה, תשלם של 50 ₪.

חשוב לומר שהבעיה האמיתית בישראל אינה חוסר בתקציב. כסף יש ואפילו הרבה. הבעיה העיקרית היא סדרי העדיפויות המכטיבים את החלוקת הפנימית של התקציב והתקפיך האמיתית שממלאת הממשלה, כל ממשלה, בעת אישור התקציב בממשלה.

↳ איך מבלים תקציב בישראל? | עמ' 10

בימים הראשונים שעבדו לאט יותר במלל שהיימ"ע ע"פם מהווים שלפנינו. ביום שני בוקר כניסה ננאהה את כל החודנים בשבייל לחתם לו על הראש על קר שעבדו לאט ביום הקזום.

↳ זיכනות מעבודה בחברת כוח אדם | עמ' 20

לפי"כ קבלת "ג'וב" הותנהה לעיתים קרובות, למחרת מאמציו הממלכתיות של בן-גוריון, בהשתיכות לזרם הוכן. אך מהרגע שהוא שוכב אדם בתפקיד זה הוא היה נתון לביקורת מתמדת. אי עמידה בnormות של המודול היתה בסיס לוגני להזזה הצידה ולעתים אף לביזוד חברתי".

↳ בשבי הצביעות האדומה | עמ' 23

ר' רביב	מחפשים אלטרנטיבה כלכלית	4
עופר סיטבן	ישודות מעורערים תקציב 2005 והכלכליים	7
תמי מולד-חי	אם כל קר טוב, אז למה כל קר רע? עזרה דלומית על המצב	9
ראיון עם י"ר הרשותות הרפואי, ד"ר יורם בלשוש יפתח גולדמן	אליך מбалים תקציב בישראל? סל הבריאות חולה	10 12
עופר אוברלנדר	שער פרטסה שוק העבודה בעין קבוע המדיניות הכלכלית	15
משה אלחנתי	להציג את טחנות הרוח שר האוצר בנימין נתניהו כHon קישוט מודרני ואפקטיבי במידה מסוכנת...	18
דורית פנקר	זיכרונות מעבודה בחברת כוח אדם	20
אלון אסיה	בשבבי הצביעות האדומה	23
דוד נtan	צדק חברתי עולה על הארגון 'ழורח שימוש'	25
奥迪 מנור	סוף העולם שמאליה? על הסרטן 'סוף העולם שמאליה' (ישראל 2004) בימי: אבי נשר	27
עופר סיטבן	העכבי מה ברשות?	29
אריה קיזל	החינוך הדמוקרטי: קיי'זם הטוציאליים או הפרטת מערכת שלומי' תגובה למאמר של עמרם שלומי' על בית הספר הדמוקרטיים (חברה מס' 15)	30

יסוי'ד (ישראל סוציאל-דמוקרטי) היא התארגנות אנשי שמאל-חברתי אשר מטרתה לקדם את הדין הציבורי בשאלות חברותיות-כלכליות ופליטיות-תרבותיות פנימיות. יסוי'ד מבקשת להציג נקודות מבטו סוציאליסטיות, כמשמעות ההתפרקות וההפרטה, המאפיינית את החברה הישראלית בעשור האחרון. רבם מחברי יסוי'ד פעילים בעמותות, ארגונים ובחוקות העסקאות ברחבי הארץ בתיקון חברותי במישור המקומי וחברים בה גם אנשים פרטיים.

אתם מוזמנים להיכנס לאתר הבית של יסוי'ד: www.yesod.net

מחפשים אלטרנטיבת כלכלית

כלכלית; החוצה – מוחון למעגלי ההשפעה החברתית והפלטית, וזאת בעקבות הפיכתו של מעמד זה למשמעות הנלום על קיומו הדומיומי ופני הרבה פחות להתערב בפלטיקה.

כידוע, המאפיין המרכזי של מדינת הרוחה, כפי שהתעצבה באירופה אחרי מלחמת העולם השנייה, לא היה הדאגה להלשים דזא, אלא האחוריות של קבוצה על עצמה המדינה לוטסת את הפעילות הכלכלית של המשק בלבד. הגליטומיצה הציבורית לכך הייתה תוצאה התנוזות החופפות שאפיינו את כלכלת העשורים שקומו במהלךן. לכך נספרו כלים כלכליים-תיאורתיים מבית מודשו של הכלכלן ג'ין מייננד קינס, שכו לשם 'התיאוריה הכלכלית' וסייעו אומדן מודיק מספיק להעתזרות ממשלת אופטימלית במשק. תפקיד הממשלה היה לשמר על איזון של פעילות משקית לצמיחה, תוך ייזוי מגמות מיטן וניטולן באמצעות הגדלת גידולן הכלכלי הייבית – צעירים שעוכבו בהמשך לשם 'מדיניות מרחיבת', או מדיניות הפוכה. עיקוה של מדיניות זו לא היה תשלום דמי אבטלה, אלא אחריות לצד מיעוטה הנק ציבורית כללית המסתפקת לכלל האוכלוסייה כולם כדי שיוכלו להשתלב בחברה ובשוק העבודה, תוך ייסות הצמיחה באופן הנאפשר השתלבות כו. הטיפול בכספיים של השיטה מונע מימיים שימושיים כמעט כלם.

ככלל, מעמד הבניים, עליו מבוססת החברה במדינה המודנית, נשא חלקו העיקרי של מימון המדינה כדי לקבל בהזורה את הימים שישלים בצדות שידותם חברותים ציבוריים. בוגדים לעשייתנים העליינים, הוא אינו יכול לפצוץ את עצמו לאורך זמן בקנית שיתוגים פרטיים. בראוד זה גם גלומה גם תשובה חלקית לכל מי שתזהה על התנהגו של מעמד זה, שפטעל, למשעה, נגדי האינטנס שלו עצמו בקרומו בברכה את מגמות ההפרטה. התשתית שאפשרה את תמיינותו של מעמד הבניים במדינות של יסודות הפעילות הכלכלית על ידי המרינה יהיה עקיית בשירותים החברתיים שספקה המדינה לצד התהומות מעגל משלמי המיסים (שהפכו להיות ככלות מודיעית כללית מותת צמיחה שפירושה מוחלקים לכלל החברה). כל שהוא

סדר היום הציבורי שאמ מנוסיםקדם בחברה סול את העונה שהמידות הכלכלית המושלתת בארץ בעשרות האחרים אינן היחידה האפשרית, שקיימת אלטרנטיבה. לאישוש העונה, אם מבאיםogeנות היסטוריות או עצויות מקומות אחרים בעולם. פעמים מעטות אלה נקבעו לפרטיה של התוכנית הכלכלית הרציה. אכן, ניתן לומר שמהלך חלוקתו מחדש בישראל נעשו באופן כה בסתום, שהוא חוק אוועש עיקר לצחוק נמה. אולם בנסוף ליסטיות שאמ מפנים בזק ננד ההפרטה ופיקח השיחותים הציבוריים, אם מחובבים, כחלק בלתי נפרד מאותו מאבק, להפצת כלפי פנים שאלות המבוחת את מגבלות הכלים התיאורתיים הקיימים בזידם הוועם. מוכתנו.

ראי שhayutnu המופיעים ב'חברה' – ננד מהלכי ההפוסה, פירוק העבדה המאוגנת, פירוק והפרטה השיחותים הציבוריים – ימשיכו להוות סותות מרכזיות של עמודנו הפלטיט. החוצה שכבותיה אלה הן בלבד אין מספקות. החוצה עליון מלמדת על קיפאון בחשيبة הכלכלית-סוציאליסטית. ודועשה אלטרנטיבתה להגמניה הנוכחית, שתהא יותר מהצעה לשוב לאגודה הכלכלי שאפין את איזודה לאחר מלחמת העולם השנייה. ככל שנצמיד לשם מדינת הרוחה תארים כמו 'עדכנות', 'חדשנות' וכיווץ באלו, לא נצליח להסתייר את מוכתנו. אין ברשותנו חשיבה כללית שיתתית על בעיות המאוח-כלכליה, ההולכת מעבר לפירצה הגורלה שהציגו קינס בחזי הראשן של המאה העשורים. במציאותות שתוודגמות לביעות ממשיות העומדות בפניינו כבר שני עשרים לפחת, אנסה להציג את נחיצותה של אלטרנטיבתה כזו ואת ה策וך לסמן את השאלות שיובילו אליה. בדיק זה ראי להشير את היישוי הורות הקוראים מהודרין, כתשתיית רעיון למאבקנו ולא אלטרנטיבנה ממשית אליה אפשר להזוז.

שחיקתו וחיקתו של מעמד הבניים בעיה ראשונה קשה לשחיקתו וחיקתו של מעמד הבניים למטה החוצה. למטה – מבחינה

:: ח רבב

הבעיה המרכזית מכלול האקיפאן בחשيبة הכלכלית סוציאליסטית.... כל שנצמיד לשם מדינת הרוחה תארים כמו 'עדכנות', 'חדשנות' וכיוצא באלו, לא נצליח להסתיר את מוכתנו.

כשותרה דינמיקה זו, נוצרה הברית שאת פירחותה הבושים אם אוכלם היום... כו. נדמה שהמחבר הוא בכדור שלג, ולעתים כבר קשה להזוז מסובב ומסובב.

קשהה בחשש מירידת ערך המطبع ומבריחה של מطبع ור' המשקע בהשקעות קצירות טוחה במדינה. לכל משקלאומי יכולת לספק טוחה מסוימים של הנחות כללו. אבל אם היו הריפס מאה, מיהרים מאה, וכאליה גודעים את מגנוני היחסות הקומיים – כמעט כל משקלאומי יכול להרהורו מצדדים כללו. למעשה, ניתן לקבוע

שהמאנקן נושא אופי זה, כל מי שיש לו עדין שארית של כוח (כלכלי, נפשי) מבין זהה מאנקן של חלשים ומכוון את מירב מאנקן להתרחק משם, כמובן, תוך גלגול עינים לשמיים והזלת דמעות תנין על הפערים בחברה הישראלית הוכחית לאיבוד ועוד ועוד.

שבלי מגנן איין בילאומי האים בהפלת המطبع עומדים כחוב מתחפה מול כל שר אוצר או נגיד בנק לאומי המבקשים לבצע מדיניות מהחיבת. במנגו, ניסח זאת העיתונאי פנה לדרואן במאמר 'באלבוס', כשהニアמה יקרה אם נגיד חדש ישיחוך את פרנסקל ניקוט במדיניות מהחיבת. הוא ניכא שי' אם היורש ועל פרנסקל ניקוט קו שינה במובהק מוקקים, ישחררו הרטווילום הפיננסיים לטרוף את השקל ולוכניע את הסודרים'. נבואה זו ה证实ה, בחלקה, כנסישה סילבן שלום לאכני על קלין מדיניות ריבית שונה. בעיות אלו, שבארן והקווש רק נרמזו, הומחשו באופן גודך בפניה הטוטאלית של המטבע האינטוני והוציא. תנאי הסחר הבילאומי במطبع, מיהירות הסחר והיקפיו מצד אחד וויכוחו בידי כמה כוחות גודלים מצד שני, יוצרים מצב שמקשה על מדינה焯ות להתחמם עמו. משקלאומי מתקשה להתחמם עם כוחות אלו, והימוד על התמודדות השניה נמצאה בשוק ההון הבינלאומי. לפחות איזוח הסחר הבילאומי היקמו אחריו המלחמה, בהנגתו של קיננס. קין המطبع הבינלאומי הבנק העולמי (לגלמים של אלו מתפקידם הדמוקרטי, בעודם המוחיב לצמיחה, לגורם שמרני וואי לייד מסטרם מנשות השבעים, עם פירוקם של מגננות נפרדים). מושבות אלו מתפקידם המיציב והפרוגרסיבי, הפק הסחר הבילאומי במطبع לבעה המאיימת על כל כלכלה מודרנית ועל כלכלה מתפתחת בודאי.

לבעה הוא ניצבת מול כל שטח כלכלי, תהיה עמדתו אשר תהיה. אם לנסה אותה בקצתה, היא

צריך כדי לגוזם למעמד זה להחתה – באופן מוטעה – את האינטנס שלו עם פירוק השיטה הקיימת היה להקטין את החלק החזר אליו מתקד המיסים בדמות שיחותים ציבוריים. אלא שפשוט יותר מבחינה פלטטיב להקטין, בצוותה ממשמעית מיסים. לעומת זאת חלק האוכלוסייה המושלם ולבוהה של אוזחה יצירה דינמיקה שוחרפה את המעדן הבינוני לוצאות בפירוק השיטה ולפעול בהתאם. מודבר בדינמיקה הדומה לכידור שלו.

במצב העניינים שנוצר, ממוצב המעדן הבינוני מול השכבות החלשות בחברה. מוחבר בצייר מצב של הפסד ומושל המעדן אפשרות של מאבק חברתי ממשי: יאכקו אלה מול אלה והם צריך לתקן בחינוך או ברוחה, או שיאכקו ביחד גדר כל הקיצוצים... כשהמאנקן נושא אופי זה, כל מי שיש לו עדין שארית של כוח (כלכלי, נפשי) מסיק שהוא מאנקן של חלשים ומכוון את מירב ניאמינו להתרחק משם, כמובן, תוך גלגול עינים לשמיים והזלת דמעות תנין על הפערים בחברה היישראלית הוכחית לאיבוד ועד וועה. למעשה, אין לסוציאליסטים כלים קונגראטיסטים – תיאודוטים להתחומות עם דינמיקה זו. התחנות לצעדים המשמשים הממשיכים ומעמיקים את תדריך היפוי, אינה מספקה אם אינה מנובה בתשתיית תיאודוטית, שהציג יעדים המשנים את הדינמיקה הקיימת ולא רק מתנות את נקייה. השיבה תיאודוטית עכשויה צריכה לחתה בחשבן מצב עניינים זה, כך שהאלטוטטיב המוצע תתייחס אליו ותיעזר בסיסי כוח פוליטיים בהתאם.

הஸבר של שנות השבעים, כמו משברים אחרים, הוא תוצאה של מהלכים פוליטיים ולא של סבביה בחזות השם.

ומעצבים את שניהם. אילו כלים כלכליים-תיאודוטיים חדשניים יהיו? כדי לדוגמא הוא שיטת המיסור הפורוגסיבי על השקעות והן בזירה הבינלאומית, שהציג זוכה פרט נובל לכלכלה, פוזפסו טובי. מטרות השיטה היא לפחות במסויו בינלאומי שיטותם בין המדינות את השקעות קצחות הטווה שמתמקדות בהשקעות בממוצע המאופייניות ביכולת ניירות מהיה זה ספקולטיביות במוחתו, ולעוד השקעות אוחכות טוה. ההציג מכיה בקומו, חשיבותו וסכנותו של הון בינלאומי ומבקשת להשתמש ביחסונטיו תוך צמצום סכנתו. היא מתמחה עם עובדת קיומו של שחר ספקולטיבי כאמור עם הקשי של כללות לאומיות להתחמד אותו בענין. השיטה אינה מבוססת על מנגנון תיאום בין כוחות פלטימיים מודכבים ולאודה קבועים, אלא על מנגנון המשנה את כלבי המשחך.

חשוב להשיב עכשווי וצורה מאבק עדכנית והאסתטוגית בהצעתו של טובין: היא מיצעה שללה היא ההפנמה שלכל הכספי והשתנו עתה צורך לצידן לצידם כלים חדשים כדי לוסת את ההון הבינלאומי ואת השפעתו על המטבעות המקומיים. ההציג מכיה בכך שהכלים הקיימים, אינם שתפקידו בהצלחה ממש שלושה עשרים, אולם בהכרח מותאים לפתרון הבעיה שלפניו אנו ניצבים היום, גם אם אלו נאות כבויות דמות לאלו עמן התמודדו בעבר בפועל, יש היום תנעה שמטהה קידום אמנה שתהיישם מדיניות מס כזו במרהה בימינו.

בדומה, כלים תיאודוטיים כלכליים עכשוויים נוספים צריכים לחתך בחשכון את מאפייניהם הייחודיים של הגורמים הפעלים היום בכלכלת הבינלאומית. בין גורמים אלה, אולי שחוללו משברים בעליים המתעש או בעלם המפתח וימשוו לנשות לעשות זאת. כך, כלים כלכליים מקרים זעירים להציג אך הם מתחודדים פוליטית וככלית הבודסה או כפי שכינה אותם ל'הרותוילרים הפיננסים'. יושם הכלים האלו יהיה כМОען לפלטטיקה לאימת ובינלאומית, אלא שכך שהפלטטיקאים יכול לבצע מוניית התאמת את עברינו ומטרתינו הם צרכים שייחיו ביום גם כלים כלכליים עדכנים, מלבד כוח פוליטי ותמייה ציבורית. גיבושים על כלים נאלו האה ולהליך ארוך, והוא חייב להתחילה בכך שהשורנותיהם של אלה הקיימים יוכה. כדי להתחילה לקבל תשבות צדיק לשאלת את השאלה, גם את אלו החושפות את חולשותינו.

ஹיסות הבינלאומי (המור בשם 'הסמי ברטון ודס') שאפשר את מדינת הרוחה. תנאים אלה לא המשיכו להתקיים ומגנוני הвисות התפרקן. פיזוקם היה תוצאה של מHALINS פלטיטים ומישראלים כלכליים ושל שניי במעטה של ארציות הברית. כמו משברים אחרים, גם המשבר של שבעים היה תוצאה של מHALINS פלטיטים ולא שתהיה בזירה את הצד האידיאולוגי מיותר המשבר, אינה מספקה. הנסיבות הפלטיטים הקייניאנים, שהתבססו על הכלים התיאודוטיים ים כללי מודרך להתמודדות עם המשבר וכן היה קל, חסית, להודיעו מהשלtan הפלטיטי. נוחים היום כלים כלכליים-תיאודוטיים חדשים, שיקחו בחשבון את הפלטטיקה העולמית כפי שהיא מתעצבת עתה, ויעשו מערכות כלכליות חדשות להכונה ולipsis של משקים מקומיים כמו גם של המשק העולמי.

חרשה אלטרנטיבית

גודלה של התיאוריה הקייניאנית היא באופן סוף הסבירה כיצד ניתן לבן ולהזום את מגמת הצמיחה האמונה בכדי לאפיין כלכלת מותעת מודנית באשר היא, להזות החבה ולהמשך צמיחה. חלשתה בכך שאינה מנכיה את העבודה ששנויות על איין אינה מספקה. הבלתי משמעתיים יכולים להויזר במתיחות הצמיחה ובכיוון.

הנחת המוצא של התיאוריה הכללית היא התפתחות איטית יהיסט, כך שיטות כלכלי של התנודות הנוצאות בכך לסייעו ניידת הכלכלית. האדם הפעילות הכלכלית. אלם הנזה ז'ריקה, לכל היותר, להיבחן היטב לאור שניין של אוף הייצור ולאור הפיכת השני המהיר למופיעו העיידי. בנות, התיאוריה הקייניאנית אינה עוסקת בכך הצמיחה – ככלות, בשאלת מי הם הגורמים הפעלים בשוק מחוץ למדינה. בכך מופקר המשק להחות אלמוניים אותן נטלים היום לבנות בטיעות 'שוק חופשי'. משפטו האלמוני של קיינס: "בטוחה האריך כלנו מותם" ("in the long run we are all dead") שנוסחה כרשותה להתקפה על התיאוריה שלו על שאינה מיצעה כלים להתחמד עם בעיות אלו, היה נכון לזמן. היום, בכלל סיבות שונות, שהראשית שבהן היא קצב התהיליכים הכלכליים, פער זה בתיאוריה משאייר מקום בו פועלם ורק אתם כוחות שוק' אלמוניים. מהויבר בגופים המורכבים שיש ביום הון בינלאומי, והם אינם מהכים שנדרים מהו טוח אורך או קוצר

משכ לאומי מתקשה להתמודד עם כוחות אלו, והימור על התמודדות עם הוא הימור שמעט שר אוצר יהי מוכנים לקחת על עצמו... מצב זה מהווים, למעשה, אקדח של חסר יציבות מוניטרית על כל מי שנסה לנוקט מדיניות מרוחיבה לאורך זמן.

רנ רביב לומד במכון

כהן באוניברסיטת תל אביב, חבר קיבוץ

תמוז וחבר בייסוד'

ran@tamuz.org.il

יסודות מעורערים

תקציב 2005 והכלכליים

:: שופר סיטובן

בצד הביקורת נגד המיחות:
- קיצוץ הקצבאות, הרעת
תנאייהם של עובדי חברות כוח
האדם, הקלות המס לעשיינים
העלויים, המשך הפרטת
שירותי הרחבה - צריך לנסוט
ולערער את הנחות היסוד
שעליהם מבוסס התקציב.

"זו אינה תמיד מדיניות 'עליה',
ואולם גם משק עם שיעור
אבליה של 11% איט משק
על."

הכשלים שאינם סחויים קו העין

המוחשה לאופן שבו ניתן ליחס את הצעתו של קרמף ניתן למצוא, למשל, במאמרו של הכלכלן יעקב איש-שלום שפורסם לאחזרנה במודור הכלכליה השמרני של 'דארין' (22.8.2004). לטענות של איש-שלום, ככליל ממשדי למד', לא רק שכן עדות לכך שהמדיניות הכלכלית שננקטת נתנה משפעה על יציאת המשק מה蓂ון, אלא שהיא גם גומת באופן ישיר להעמקת האבטלה באמצעות קיצוצים במגוון הציבורי (פיטורי עובי מדרינה); קיצוץ בתשלומי ההעבהה (מורבית מקבלי הקצבאות אינם משתמשים במעטם בעבהה); ריסקו של חוק ביטוח אבטלה (הקטנת סיכוןיהם של המובטלים הכרוניים לחוזר לשוק התעסוקה); והודחת המיסים (הענים כמעט לגמרי באופן ממוקד ומידיד), ועל שהיא מטילה את הבהה הממשלה על שאינה מטילה בעיה זו על הצמיחה הכלכלית הבלעדית לפתחן בעיה זו על הצמיחה הכלכלית שאינה דריית, ושמכל מקום צפיה לוזה, בדומה לשנת 2000, 'צמיחה הי-טק' שלא תפותר את בעיות התעסוקה של מרבית המובטלים. הוא קורא למימושו לנקודת מדיניות אקטיבית בתחום שוק העבודה – הוחבתת ההכשרה המקצועית, ייkor העוסקthem של מוגרי עבהה, תמייהה במפעלים המציגים בקשישים ומוגנים וועה. לברור, "זו אינה תמיד מדיניות 'עליה', ואולם גם משק עם שיעור אבליה של 11% אינו משק 'על'".

מאמיר זה מהוויה דוגמא נחרצת, משם שהדין הביקורתני השגור – גם 'בחברה' – היה נתה לחושך בנסיבות את הנחות מדיניות האוצר (ההן הגדיל) ולהציג על המתרות של נקיטת מדיניות האצר'יסטיות היוצאות – באופן מכון – אבטלה המונית (חוסר ביחס תעסוקתי שمبرיא להזדהת עלתה העבהה). כל זה, כמובן, נכון מאה, וגם חשוב שיימאו ויכתב שוב ושוב. אבל זו לא בהכרח טקтика מועילה. מוטב להיות חכם מאשר להיות צדוק, ועל-פי התזה של ברדייה וקרמף, חזוק שימוש בטיעונים "נטירליים" – ועל-כן גם בעלי הילה של "מדועיות" – מסוג אל' שביהם משתמש איש-שלום יכלים לשכנע גם מי שROUGHLY מהדין החברתי.

בד ביקורת נקודת פקbat וחינוי נגד 'מיחות התקציב השומרת, צריך לסתות ולערער את הנחות היסוד שעליון מבסס התקציב תפוקידם של הפעלים החברתיים הוא לנסות ולהראות כיצד קורסים הבנויים הכלכליים שבונה האוצר, על-פי הנחות היסוד שליהם עצם.

הצעת התקציב לשנת 2005 היא הזדמנות מצוינת לאמין את הרעיון שועל במאמר המבirk המפורסם של אריה קרמף 'הנתונות החברתיות והכלכלניים' ('חברה', גלילן 15). קרמף מציין, בעקבות הסוציאלז'יסטי פיר בורדייה – ליתן ברית, מוגבלת באופיה, בין תנועות חברתיות לבין כלכלנים 'מדועיים'. זאת, מתוך לבנה כי המאבק החברתי המרכז בימינו הוא המאבק על התחזוק כללית שתעניך לדיישות 'חברתיות' ותקוף ומכות 'מדועיים'. קרמף טוען, למעשה, שבעידן התקשושות שבו אנו חיים, זאמירה כי "התהעה קובעת את ההוויה" תקפה לא פחות, אולי יותר, מן העמודה המורקסטית והקלאסית הפוכה. המהילך המורכב שאותו הוא מציין – שימוש באובייקטיביות" של כלכלנים ושל "המע" הכלכלי, מתוך מודעות לכך שאינה אובייקטיבית הכלכלה, מתוך כוונת מוחה כותב בסוף ואני מדעת – הוא, כפי שהוא כותב בסוף מאומה, "כל פלטי" שהנתונות החברתיות יכולות וצריכות לעשות בו שימוש במאבקם מול הרגינדים וכוחות השוק החופשי".

התקציב 2005 מזמן, אפא, אפשרות לפעל בדרך שמציע קרמף. בצד הביקורת המתבקשת נגד האוצרות – קיצוץ הקצבאות, הרעת תנאים של עובי חברות כוח ואדם, הקלות המס לעשיינים העלונים, המשך הפרטת שירותיה הווה – כדי לנסוט ולערער את הנחות היסוד שעליון מבסס התקציב, הנחות שמכוכבות את 'המושבה האזרחית', שמהזאת את הדין הציבורי בנושאים הכלכליים-חברתיים לכדי בليل של סיסמאות קרב הלוות (שוק חופשי, 'משמעות אנט-חברתי'). הפעלים החברתיים צריכים להתמקד בעידוד מבנה התקציב כולל והנחות היסוד שלו.

ההוצאה הציבורית על תחבורה גלה ב- 114% (לבוט ולאמון המחוושת של מיטילות הרכבל והרכבתה, בעקבות הכישלון הקולוסלי של הפרטן), על חינך ב- 85%, על ברייאת ב- 58%, על איכות הסביבה ב- 49% ועל תעסוקה העובדים המועסקים בשירות הציבור בכתם 100,000 מדי שנה, ושכר המינימום עליה באotta תקופה בכ- 20%. (במאמר מסווג כדי להזכיר כאן, כי חלק ניכר מהכיספים שהופנו להרשות השירותים הציבוריים נבע מן התקבלים האיריים – כ- 30 מיליון אירו – שנתקבלו מתוך מכירת דרישנות עבור תדי השתאות הסולריות. זו נתן הראי לציין מיהה, אם זוררים שথباتת 'סליקום' קיבלה חינם אין כספי את הרשין שלא – רשיין להדפס כספי – חזות לנידבתה החלמאות, במקורה הטוב, של ממשלה ובין).

בקיצור, האגדה המוניטристית – אותה מטבחים באדריכלות כהני אגרה התקציבים – לפיה הנגלה החוצה הציבורית היא חטא בלבד יכופר ש"יענש" על-ידי השוקרים, אינה עומדת במבחן העובדות הפחות. כך גם לגבי החלטת גנטזיות האירופית להתריד למידנות החברות באיחוד האירופי לחזור מיעד הגירען ה"קווש" (3%) של אמנת מאסטריכט, כאשר המשק סובל ממיתון מתמשך החלטה באה על וקע מציאות שבה מדינות בולטות כאחד, צופת וכורנניה, שמו לעז את "כל שלושת האחים", שכן, כפי שכח דוקא אברהם טל ביזארץ' (13.9.2004), "חוקי כלכלת המציגות חוקים מוחוקי מכללת המסמכים". הוא אף-על-מצטט מוד"ח קץ ומתבע הבינלאומית – "מצטר האורתודוקסיה הכלכלית", דבריו – על המשק היישואלי: "... אם ההतאושות הכלכלית ב- 2004 תהיה חלשה מהצפוי אבל והסיכון להווה לצמיחה ב- 2005-2008 יהיה ריאלי, יש מקום לשקל סטייה מוגבלת מיעד הגירען".

נכית, תמיד היה מי שינסה לאבחן ולהסביר את ההבדל בין המשק והישראלי לבין משקים אחרים – משק קפן, הוצאות בטחניות כבאות, תלות כלכלית באיכות הארץ. שוב, גם כאן אין מקום לשלול בכך אלא להמחיש בזואה עניינית – כפי שעשו בהצלחה רבה, למשל, מרכז אווה – את העוינות החברתיים הכלכליים הכהוכמים באימוץ של מדיניות ניאו-ሊיבורלית.

בハイידרו (זומני, יש לךות) של כוח פוליטי-בעל משקל, המציג הפיסות פוליטיות סוציאל-דמוקרטיות, הדרוש ב"הכשרות קרקע" רעינית מחיבר אותנו להסרו את האיפר מעיל הטרוריקה הימקונזUNTITY של נערוי ואוצר. כלכלנים 'מקונזUNTITY' והגמאות מהעולם הם כלים מרכזיים בודק זה.

זהגמא אפשרית נוספת היא קעקוע הילתה של 'התחרות החופשית'. גם כאן, ניתן לנסתות ולהשוו את בעיתותו של המושג זהה, לשיטתו של (או באופן כליל לעניין זה את תרגום מאמדו של זאק זנראו ע"ל עילית זה לא הכל', 'חברה', גילין 15. בכלל – המופעה מחדש מחדשת בסודת 'זוקי טרוד' – ביריך מן הסיבות שמנה קומפקט): ראשית, באמצעות הבלתי קיומו של מוסד המונונה על ההגבלים העסקיים, הפקיד שעצם מהו – הסודה מדינית של התחרות החופשית – משקפת את הסתודה הפנימית של תיזת 'היד הנעלמה'; שנית, באמצעות איזיכון אינספור דוגמאות שמצוות על כלבי התחרות ועל פגעי המונופוליזציה, דוקא בשוקים והnbsp;בעניינים הכלכליים של תחרותים ביזהה, כב, למשל, החלתו של השר אלמורט לבטל את "דמי וקיישויות" שגובות החברה הסלולר ('המס' שאנונו נאלצים לשלם להברה והטלר שלנו על שדריבנו עם מנוי של רשות אחרת או עם טלפין של ביך) התגנובה של החברות להחלטה זו; או הייעוד (הארץ, 19.9.2004) שליפה כל החברה הסלולר מעגלות את מחירי השיחות לפני מעלה, באופן המגדיל את וויחן – העצומים גם כן – ב- 265 מיליון ש בונה. דוגמאות נוספות – מהיר העמלות בנקים, תעיפוי חברות הביטוח (שמנאליה) הושעו לפני שנים אחדות בקרוטל) וכיצד באלה – יכולות אף זו להמחיש שתחרות חופשית אין כאן.

... וום בשולם...

בצד הסתויות בכלכלנים מן הוות המרכזי, צריך להציגו גם על אופני פעללה אלטנטיביים, במקומות אחרים בעולם. הדבר מוחיב, כמובן, איסוף מידע והתעדכנות במתוחש בארץות אחרות, ואולם דומה שבעידן האינטרנט אין זו משימה בלתי-אפשרית. קחו, למשל, את בריטניה של טוני בליי לא, אל תמשכו בכתפיהם באגפו חסר סבלנות על הניו ליבררי' שהוא עצם מסודה לניו-לייבורלים פרוע. הנתונים (כפי שמדובר מוחש Alternatives Economiques מיי 2004) מצביעים על כך שהחל מלשנת 2000 ביצעה ממשלה בלבד (שעד אז אכן קיצזה לא חחמים בהוצאות הציבורית) פניות פרסה חזה ואימצה מדיניות קיינסיאנית מובהקת. ממשלה בלבד הוויקה דם (ציבור) חדש לכלכלת הבריטית ואפשרה לה לחמוך במידה רבה מן המיתן הכלכלי השודר באירופה: ההוצאות הציבוריות גדלו בין השנים 1999-2004 ב- 37%, כאשר

ממשלה בלייר הזריקה דם (ציבור) חדש לכלכלת הבריטית ואפשרה לה לחמוך במידה רבה מן המיתן הכלכלי השודר באירופה.

וכו, תמיד יהיה מי שנסה לאבחן ולהסביר את ההבדל בין המשק הישראלי לבין משקים אחרים – משק קען, הוצאות בטחניות כבאות, שוב, גם כאן אין מקום להציג בזואה עניינית.

ש"ד עופר סיטובן

הוא חבר קיבוץ תמה'

מנחה במדרשת

למחשבה חברתית

ופועל בסיסוי

anof@netvision.net.il

אם כל כר טוב אז למה כל כר רע?

»» עזרא דלומי על המצלב

למה להתלונן על שרי שלפוחות הלבישה את הארץ בשלהם בעונן ומלט בשעה שסתם ענק חורשים מאתם תשלום אגרא וועד על כביש מחורבן, מלא מהמורות ורמותרים, שלא הייתה להם יד בסילוּת?

אבל הכת המעביר מבין הכרוך לסינגפור לשוק 015 זהה כה מיידי עד שההבדנה התבבללה. אולי בין הכרוך לסינגפור בכלל לא טעונה להיות סידרת עלייזיה אלא פרומו לדסורה האמיתית: קיימת שיחות הטלפון של 015?

האחדתן. המעת שנתרן מן היחסיות יילך וימוג. שיקול הדעת ויכללת השיפוט שלנו יתפוגנו כליל. בסודיה הבאה יכרי הכת: "נזה לפסיקת פסומות", אל תלכו לשומקום", ואנחנו שיצאנו לפסיקת מהכת נקבל את הכת עם זקפניין הבא שלו כחלק מהתקבינה. כר נלמד שהביקורת על נתוני השירות בארכן או על הנήיגה הפורעה – נושאים שבהם עוסקו הסודות הקודומות שלו – לא נעוז לחנק אוחטנו לתת שירות הגן או להגדיר גם מאחוה, אלא לחתוך לחריל באמצעות 015. היושר או החזירות בדורכים שהכת מציע לנו יתמצאו בחשבונו של הבנק של הסוחר שמתהփש למבקה.

שוזלת השכר הנמוך

לכואה – שני צדדים של המטבח. רק לכואה. למשעה זהו החליך שהופר את המטבח לבעל צד אהה. המודובר בהפיקתם של החקלאים לשוללה מוכחות במאבק לבוא עובדים זדים לארכן. אך קודה שמי שהונכו על אהוס של עבודה עצמית ושבר הגן עשו לשחררי העבודה האילנית? אמרת, יש נסיבות מילוליות: מחויר והם, מצויים הסובסידיות ומחויר הכספי כפו על חקלאי שורצזה להתקיים לחזור לחוויה ודסטיות של מחויר העבודה. להה נסفة, כמובן, חוטר ההצנצן של הרוד הצעיר לעסוק בעבודות פשوطות. כי, אנו מצויים עופים בקייצים ובמושבים המודכבים ממנעל מוחבאה של תאלנדים שאחת מוחברות המייבאות אותם נקראת, לא להאמין, 'החולצה הכהולה': חסנה רק התוטפת "היא עלה על כל העדים".

מה שמשמעותו הוא שכך שבה החקלאים נכנסו למשה שיעידה ל闯 מוניות הקיזיצים של הממשל – להיות שוללה של השכר הנמוך. באחד ממרכזי התנועה והקיביצית (זה היה לפני שעם אחד' חבה 'עלבה') קראנן תל, מחויר התנועה, עבר פסה האספה, מוכיר 'הנער העובד': "אתה והסתדרות שתובעים להעלות את שבר המינים תביאו לגידול באבטלה". צדק מוקם: ההוויה מעצבת את התודעה, הבעיה שהבא לה בקהלות. מאבק לצדק חברתי ושוללה לבוא תאיינדים הם מטבח בעל צד אחד. הצד שהושב רק על עצמו.

סליחה, שר!

התשלום עבר נסעה בכיביש 6 שללו עבדנו שר אריסון והבריה מעצם לא מעט מן הניטעים בכיביש המתנהל כישות אקסטריטוריאלית: מערכת גביה מיסים וקנסות مثل, מבה נפקחת המנהלת אותו, ובנטוף – היציפים שקיבלו החבותו שללו אותו.

ספק אם הкусם הזה מוצדק ממשם שביישראל 2004 גם בכיבושים שללה מע"צ "שלנו" הפכו לבכישי אגרה. האם הצלחותם לעבור צמות מרכז מוביל שימושו נקש בחלונכם וביקש שלום אגאה של שקל או שניים? למה להתלונן על שרי שלפוחות הלביבה את ארצנו בשלמת בטון ומילט בשעה שסתם עורך דודים מאתנו תשלום אגאה ועוד על כביש מחורבן, מלא מהמורות ורמותרים, שלא הייתה להם יד בסילוּת?

במקום קליל, תננו כפיהם לשרי.

הפרומו של הפרטומת

חיים הכת לא היה ר אשון, אבל הוא שיכל את השיטה ומיצה את מירב האפשרויות הכלכליות מכל גומ של ריטיג. המודובר 'בטאלנטים' תליזיינים שהופכים למתקדי מכוורות. להקט קרמו הרבה אנשים: אייר לפיה, אייל קיצים, שי ודוד יש עד אלא שאצל ווב האחים היה אישזו פסק זמן בין הצלחות תכניהם לבין השימוש שעשו בהצלחה כקמפיינרים. אצל הכת המעביר מבין כרכור לסינגפור לשוק 015 היה כה מיידי עד שההבדנה התבבללה. אולי בין כרכור לסינגפור בכלל לא נועדה להיות סודת תליזיה אלא פרומו לשודדה האמיתית: קיוד שיחות הטלפון של 015?

עד לא גמר הכת למצות את הפטנטיאל המסחרי שלו וגם אייל' איליס מס'ה הזרך' החל מיד עם רוחת הסודה להריין קמפניין.

מאפיין עיקרי של 'הפטנטים' למיניהם הוא הסרת המוציאות בין קטגוריות שון מנוגדות במחותן: דמיין ומציאות,אמת ושקר,אמנות ועסקים,שלום ומלחמה. הכל געשה יחס' ותלו בהשफטו של המותבנן. הכת והבריו הולכים עד צע: הם מוחלים את הקטגוריות המנוגדות זו בזו עד כדי

איך מעריכים תקציב בישראל?

:: תמי מולד-חן ::

סדר היום של החברה הישראלית ואשר אותו אמורות ממשלה ישאל לבעצם באמצעות הכלים השלטוניים העומדים לשוטן ובראשם התקציב המדרינה? מה הם סדרי העדיפויות בין מטרות אלה? הורין זהה, בכמה שמהנהו "תקציב אפס", ציריך שיטקיים לפניה הגשת התקציב המדינה או לפחות לפני אישתו. אך משוד האוצר לא מעוניין לבדוק שכזה אשר עלול לנבוע בכוחו ולכך מוצא

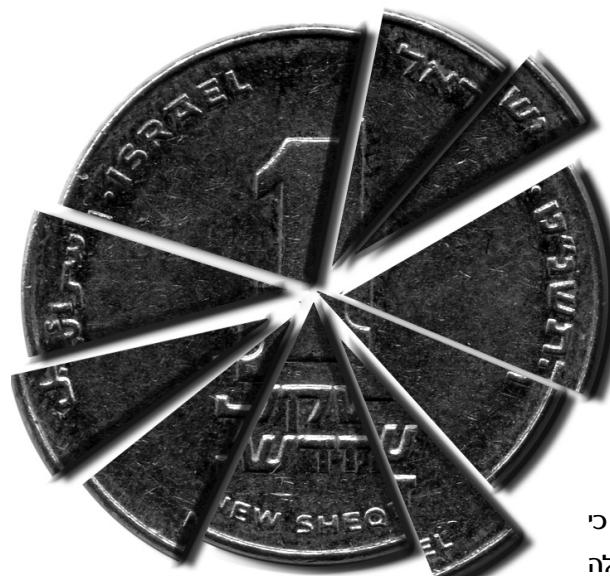
ודלים-לא-ודלים למנוע קיום ממשי שלו. לאחר שישים את תפקידו כשור לענייני חברה, ירושלים והתפוצות, ספרר"כ הבהיר מיליאוד על הילך אישור התקציב המדינה בממשלה. לדבריו, התקציב הוגש לשרים פחות משלשה ימים לפני הדין. יתר על כן, התקציב הוגש ביום חמישי בלילו הילך כך שלא יטרוש שבת נטויה פחות מיממה כדי לבדוק את התקציב שהוגש ואלי אפללו להציג אלטנטטיביות. מליאור סיפור כי בעת הדיון החלו השרים להעלות קווים את ענייני משודם - הרי זו שליחותם וזה תפקידם. כך, במקומות להן עומק התקציב, למשל במדיניות התקציב התנהל, הדין בהנות היסוד שבסיס התקציב הרובם שהציגו משוד האוצר בתקציבים המשודדים השונים. למעשה, כך טען מליאור, לא דנה הממשלה כלל בשאלות יסודיות הנוגעות לבסיס התקציב.

חשוב לומר שהבעיה האמיתית בישראל אינה חוסר בתקציב. בסוף יש ואפלו הבעה. הבעה העיקרית היא סדרי העדיפויות המכתיימים את החלוקת הפנימית של התקציב ההתפקיד האשמי שמילאת הממשלה, כל ממשלה, בעת אישור התקציב הממשלה. חלק ניכר מתקציב המדינה מוגדר כ"טייס אוטומטי", ככלומר הוצאות קבועות העיבורות משנה לשנה ללא שינוי משמעוותיהם פרט לקיצוצים כלולים בבסיס התקציב. הדין הכספי סביר התקציב המדינה מתרום ונתנו ככלו, בKİיצוצים ולעתים נדירות גם בקצאות מיהוזה, המוכחת לנו בשם והקод "כספי יהודים", שאין בכללות במא שמנוגד לבסיס התקציב. אבל והכפי

לאחרונה הוגש לממשלה התקציב המדינה לשנת 2005. לאחר דיון צבורי קצר ומלחמת מסדchnת בין פקידי האוצר לשרים, אישרה הממשלה את התקציב בהמשך לכך, לקריאת האישור הצפוי של התקציב 2005 בכנסת בחודש דצמבר, נערך דיון צבורי סביב סוגיות הקיצוצים לשכבות החולשות והקיצוצים בתקציבי הבריאות, החישוב הביעוון וכחמה. אך הן בממשלה והן בציבור לא מתקיים דיון אמיתי, עקרוני, המגע בשאלות לגבי בסיס התקציב ולגביו סדרי העדיפויות והנחות היסוד על-פייהן הוא מורכב

לדבריו, התקציב הוגש לשרים פחות משלשה ימים לפני הדיון, יתר על כן, התקציב הוגש ביום חמישי בלילה כך שלא שומר שבת מתרה פחות מיממה כדי לבדוק את התקציב שהוא אפילו להציג אלטרנטיבות.

בחברה מותקנת רצוי שיטקיים מפעם לפעם דיון כללי ועקוני בתקציב המדינה. דיון מהוamoto להתייחס לשאלות כגון: כמה כספי צריך נאמות כדי

למען הסדר הטוב, ראוי לציין כי אמון התייחסו ראש הממשלה ושר האוצר לתקציב הרפוממה, אבל אמרות לחוד ותקציבים לחוד.

לפעול את המדינה על מערכתיה השונות? כמה כספי צריך כדי לפעול מערכת הנין איכתית? כמה כספי צריך כדי לבטיח ביטחון לאזרחים? ברור שדין כמה היה מחזיב את הממשלה ואת התקציב שלל הצביע להתייחס לשאלות: מהן המטרות של

וזה תמונה מוכחת: האוצר מכניס
להצעת התקציב "עיזים"
בדמות קציצים תקציבים...
וכך, במקומות לנחל דין אמיתי
בתקציב כולל ובדרך חישוב,
מתנהלות מלוחמות צועא בין
הশירים ובין הפקדים על ביטול
הו"עיזים".

אם מיתתי בין המערכות הללו. ובכלל מי אחראי על החינוך? הרשות המקומית או משדר החינוך? ואם הרשות המקומית אחראית, מדוע אין לה כל מנדט להכريع גם בתחוםים הקשורים לתוכניות לימודים או העוסקת מורים, ואם משדר החינוך, מי בחור את מנהלי בית הספר?

כך גם לגבי תקציב הבリアות: בעוד שור הבリアות מלחום על תוספת של כמה מיליון לסל התזרופות, נושאנו קולות הילושים במערכת הבリアות הקוואים לבדיקה מוחודשת של דורך היישוב תקציב הבリアות ולבחינה מוחש של דורך בית הקצאת ביטוח הבリアות. קולות אלה בקשרינו נשמעו. מכיוון ששור הבリアות עסוק בהזזהן לסל הבリアות של תחרופת מצילות חיים, עם אישור התוספת המינימלית אותה ביקש מען הוספנן לסל, הסתיים הדין והוא הצעיב בעד התקציב.

במקרים של משודים אחרים היה התהיליך דומה. זו תמונה מוכחת: האוצר מנסה להצעת התקציב "יעיזים" בדמות קיצוצים התקציביים בנושאים קיומיים (פגיעה בחולמים, בקשישים, נוכים, במשכורות) וכך, במקום לנאל דין אמיתי בתקציב כולל ובדוח חישובו, מתנהלות מליחמות זטאות בין השירים ובין הפקדים על ביטול ה"יעיזם". האוצר מבטל את ה"יעיזם" והשרים המותשים מאושרים את התקציב.

לשלבים, מה שודוש לנו באמות הוא דין פתח הוכיח את כל הנתונים והקויים בקשר בשאלת בסיס התקציב. אסוד לנו לקבל מבן מלאיו את מה שמדובר על ידי האוצר כבסיס התקציב, אלא לפתח מפעם לפעם את הדיין בסודי העדיפויות חברתיים והשלטוניים ועל-פיים לבנות התקציב המתאים לצרכים המשותפים של החברה הישראלית. האקסומה היהודה המותרת בעית הדינום על התקציב היא זו הקובעת, כי מדינת ישראל היא מדינה דמוקרטית ויהודית, המאמינה ומוקימת שוויון בין כל אזרחיה ושותפה לפיקול תשבחה מCKERMO של שיזותים ושל אי-ציותונות. תפיקודו של התקציב המדינה לאפשר את קיומה הולכה למעשה של הנחת יסוד זו.

הגדיל במאמה, המילאודים הרבים המתוחזקים את המעדכנות המוסדיות השונות, זהו נתן שככל אינו עומד לדין.

חינוך ובריאות כModelError

לאחרונה עלה נשא החינוך למרים הדין הציבורי? ראש הממשלה ושר האוצר והתיכון ביפוי הצבא כי החינוך עומד בראש סדר העדיפויות הלאומי ולכן גם יופנו התקציבים והודשים כדי למשם את זה"ח ועדת דבורה. בראע נשמעו קולות החלשים, שוווכם הגיעו מתחם מעובת החינוך, בטענה כי למעשה אין צורך אמיתי בתוספת תקציב אלא לבניה מחדש של תקציב החינוך ובפרופומה לבניה מוקיפה במבנה חדש וowell זאת כי למעשה תקציב החינוך בשואל הוא תקציב גדול, גודל מאד לפחות, אלא שהכסף מצוי במקומות הפחות עיילים. נדמה לי, כי הטענה זו ראוי לבריקה מוקיפה: האמם משקיעה מדינת ישראל משאים מספקיים בחינוך? האם הבעה האמיתית של החינוך המכמלה הכללי בישראל היא מבנית או שהיא קיימת מחסוד אמיתי בתקציבים? נדמה כי השאלה הלו שצורך לפתוח את הדין בנושא תקציב החינוך כלל אין הנזות. כאמור התקציב הבסיסי והמבנה הביקורתי הם בגודל "זו האמת ואיז במתה".

למען הסדר הטוב, ראוי לציין כי אמנים התחייבו בראש הממשל ושר האוצר לתקצוב הרפומת, אבל אמריות לחוד ותקציבים לחוד: שבעות ספורים לאחר מסיבות העיתונאים הוגש התקציב המודינה לאישור הממשלה ללא אותם התקציבים ממלילים נספים. התקציבים היחידים שהופנו להלכה למעשה לביצוע רפומת זברת הם אלה שנעמדו לפיטורי מורים כחלק מתפיסת הקטנות השירותים הציבוריים של שר האוצר בימי נוהגתו. אם אין דיק אמיינט בדרכו הניהול של התקציב, בסודיו העדיפויות הבסיסיים, אן, למשל, לא נידונה אף פעם השאלה האם יש צורך בנסיבות פיקוח כפולות בחינוך — אחת מלכנית והשנייה השיעיבת לרשות המזומנים — והאם יש הצדקה

ה'אקדמי'יט', חוג - באמריקה ובשאר העולם מתגברים גלי' הגדות וצתקה. בין השותה, האקדמי'יט' מסביר גם את הסיבה: "אמון קומי וגון חוקי" הוא ענקי העין הנאה במבט לאחרר כתרור החב' של הפלתתחיה, בתקופת חילופי המאות התשע-עשרה ועשרים. היום קומי וגון חוקי הוא צב חדס, ומשמעות דומות: א-השווין הוא זיך לפילתתחיה, ושער גוזל מועד מטבח אשית. ביל גייטס של היום, ונראה כי מפציע השחר על תור צב חדס, ומשמעות דומות: א-השווין הוא זיך לפילתתחיה, ושער גוזל מועד מטבח אשית. ביל גייטס של מיקחסוט' ופייר אומידיאר של 'איב'ם' הם האמlich קומיגם' של היום: אשי'עס'קם מצ'ליך המגלי'ם עצמן מחדש כפלי'תתחיהם 'צ'ר'ת'ים" (מתוך האقتטומון, 29.7.2004).

תור הזהב של הצדקה 1

סל הבריאות חולה

ראיון עם י"ר הסתדרות הרפואית, ד"ר יומן בלשר

:: יפתח גולדמן ::

בריאות ממלכתי" בינואר 1995. הסל שנקבע אז בחוק היה "צילום" של סל התוhornת הטכנולוגית של קופות החולים הכלליות. זה היה סל נוחב למדים, אלם החוק לא הגיע אפילו לאחר באיה אופן יעדכן הסל. במהלך השנים הראשונות לפעלת החוק הסל לא עודכן כלל: תרופות חדשות פשוט לא נכללו אליו.

נעה חולת סרטן בשם מל' לי התיעיצה אז בפני ועדת העכבה והוראה של הכנסת, ובהתפעה קורעת לב בקשה שיאפשרו לה לחיות... בעקבות הופעה זו קrho שני דברים: הוספו מיד לסל 14 תרופות חינניות בעלות של 150 מיליון שקלים, והוקמה ועדה ציברית לעדכן שוטף של הסל. בעודה חביבים נציגי משדר הבריאות, קופות החולים, ההסתדרות הרפואית, נציגי אגף התקציבים באוצר ונציגי ציבור. אני יכול לומר שועידה זו, שאני חבר בה, היא יהודית בעולם ועשה עבורה מצוינת. הדינמים מתקימים בשקייפה מלאה ועל סמך מידע מדויק, החלטות מתתקבלות בקונצנזוס.

איך זה עובד?

בכל שנה, בחודש ינואר, מתקבלות פניות להבללה תרופות חדשות בסל הבריאות. כל גורם – חביטת תרופות, מוסד רפואי או אוזח רפואי – יכול להגיש בקשה. הבקשות נאפסות במסדר הבריאות, בגין לטכנולוגיה. אנשי האגף, בראשות ד"ר אסנת לוטנוגזיה, אושרים את הבקשה. הבקשות מופוטו על כל תרופה, ולאחר מכן מובלת לארון מסמכות מספק. אם מופיע שטף חדש, מושתת על ממצאים מדיניות ישראליות לא מותדרים – כשתआה בירא לא אכפת לך או זו תרופה נמצאת בסל או זו נשאה בחוץ. סל התוhornות הוא עיבוי של החולים ובני משפחותיהם, מלבדם של אלה שהם ממילא במצב קשה. גם לארגוני החולים בישראל (כבודמת האגודה למחלמה בריטן), אין ריבוי התקציבים וקלם לא נשמע. لكن נפלנו על עצמנו בנסיבות הרפואית להוביל את המאבק החשוב הזה.

משדר הבריאות עשו בעניין זה עבירה מקצועית מעלה. חבבי הוועדה מקבלים לקראות דיןיהם את המידע על התרופות, עם המלצה של משוד הרפואה לדיווג של התרופות והחדשנות מבחינה חשיבותן. בוועדה קבענו סולם של עשר דוגות. שתי הדוגות הגבוהות ביותר (נקראות A10 ו-A9)

בחודשים האחודנים הובילו 'הסתדרות הרפואית' קמפיין ציבורי שבו תבעה מן הממשלה להקטנת מיד כסף לעדכן סל הבריאות בתשדרי רזי שמען חפאים המספרים על קופות החולים הסובלים ממחלות קשות, והם, הוחפאים, אינם יכולים לעמוד להם, כי התהפה המצילה אינה נמצאת בסל הבריאות.

נפגש לשיחה בעניין זה עם י"ר הסתדרות הרפואית, ד"ר יומן בלשר

בתקציב 2003 לא העבירה הממשלה שקל אחד לעדכן סל הבריאות! לאחר מחאות חריפות של שר הבריאות דני מוה, אישרתו 20 מיליון בלבד לשנת 2003, ניתנה הבucha ל-40 מיליון נוספים בתקציב 2004.

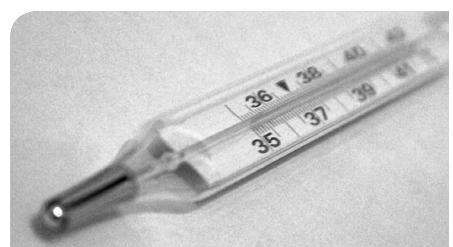
מהו צריך לנמק ביחסות את סל הבריאות?

הסוכומים שהוצעו בשלוש התקציבים האחרונים לעדכן סל הבריאות הם מגהכים. כתוצאה לכך תרופות חדשות, שהן תרופות מיצילות חיים, נשאו מוחון לסל. מודרך בתרופות למחלות קשות כמו סרטן, טרשת נפוצה ומחלות לב. אלה תרופות שייעילו לנו הולכה מהבינה מועזית, והן רשומות כתרופות מוכחות בישראל. אלם הן לא בסל הבריאות, ולכן קופות החולים מסרבות לספק אותן למטופחים, כי אין כדי לעלות התרופות במילון שמנכו רק ארבע מנגנונות הרפואות הללו.

האזרחים הרפאים של מדינת ישראל לא מותדרים – כשהאתה בירא לא אכפת לך או זו תרופה נמצאת בסל או זו נשאה בחוץ. סל התוhornות הוא עיבוי של החולים ובני משפחותיהם, מלבדם של אלה שהם ממילא במצב קשה. גם לארגוני החולים בישראל (כבודמת האגודה למחלמה בריטן), אין ריבוי התקציבים וקלם לא נשמע. لكن נפלנו על עצמנו בנסיבות הרפואית להוביל את המאבק החשוב הזה.

איך נקבע הרכיב של סל הבריאות? התשובה לשאלת זו מחייבת קצת "רקע היסטורי": ראשיתו של 'סל הבריאות' בחקיקת 'חוק ביתוח

הzahlן לבש רshima של 17 תרופות כללה [מצילות 140 מיליון] כולל התוספת של 20 מיליון בלבד לעדכן הסל. פירושה שנכנו רק ארבע מנגנונות הרפואות הללו.

הסל ימשיך לפגאר אחריו
הפייתוחים המדענים
וטכנולוגיים של הרפואה.
תרומות חדשות וטובות רבות
... שארכו בחוץ...

נספפים בתקציב 2004. נאוז אותה שנה התחלנו ליטוק בעודה ורק בתורופת החיניות ביוטר – תרופות מצילות-חיים. הצלחנו לגבש רשיימה של 17 תרופות נכונות רק אבע מבחן התרופות בלבד. פירוזה שנכנטו רק אבע מבחן התרופות בלבד. בסופו של דבר, 20 המילין שהובתו ב-2003 הועברו רק ב-2004. היתה (40 המילין שהובתו לשנת 2004) פשוט נשכח ולא העברה עד היום. וכי שאמרתי קודם, אנחנו זקוקים בכך ל-200 מילין בכל שנה, כדי לשמור את הסל ברמה סבירה. בסיכום של השנתיים האחרונות, ועד לפני תקציב 2005, אנחנו כבר ב"מינוס" של כמעט 400 מיליון ל"י.

זו תרופה מצילה חיים, או תרופה המשפרת באופן דדטטי את אוזח החיים או את איכות החיים. את הדירוגים הבאים (ודירוג B ומטה) מקבלת תרופה חשובה אך פחות חיננית. במולך דיני הוועדה יכול כל חבר לעורר על דירוג התרופה שמצוין משדר הבריאות. בסוף הדינום אנחנו מבשים רשיימה של התרופות החדשנות, בסוד יודד מבחינת חשיבותן, כשהילד כל תרופה מופיעה הعلامات והמשמעות שלה.

זו שמחנת פרצחורה מקרים ויעילה לנוכח סל הבריאות. או איפה הבניה?

הבנייה היא, שהועדה לא קובעת את גודל התקציב שיופנה לעדכן הסל! גודל התקציב גם לא קובע בחוק. נעשו נסיבות החרים ונשנים להפעיל כאן את שיטת "חטיס ואוטומטי". כלומר: לקבע אחד מסויים מן התקציב שיועבר מדי שנה, באופן אוטומטי, לצורכי הכנסת תרופות חדשנות לסל הבריאות. משדר האוצר התנגד לכך בטענה הכספי את הדבָּר. כך ייצא, שמייד שנה מחליטה הממשלה מחדש כמה כסף ייקצה לעניין זה. ממשלת ישראל, באמצעות שר הבריאות, מקבלת ממשלה חדשה מודאגת של תרופות מצינינית לפיה מധית חשיבותן, כשהילד כל תרופה מצינינית הולמת המשוערת של הכנסתה לסל. הממשלה היא שמחלית, כדיוני התקציב, איפה "חולתך"

את הרשيمة: מה יכנס, ומה ישאר בחוין. מתקבל בעולם, שהתקציב המופנה לעדכן סל הבריאות הוא בין שניים לשולש אחוות מתקציב הכספי, והוא רק שנה אחת שבה קיבלו 1.5 בין 0.75 אחות ל-1 אחות. זה פשוט לא מספיק! על-מנת שנוכל לבנис לסל רק את התרופות החשובות מצילות-חיים (וכבר אני מדבר על תרופות פחות חינניות), אנחנו זקוקים לפחות ל-200 מיליון שקל בשנה. פירוש הדבר: 2-1.5 אחוזים מתקציב הבריאות. כאמור, במדינת אחותה נהוג, בודך כלל, להקצת אחות גבוהה יותר.

ובכל זאת, הונמה פעללה במשמעות כל השיטים הללו, והסל עזקן, גם אם לא בסכומים נבהאים מספיק. מדוע נזקחם עכשווי?

כדי לענות עליך, צריך לסתור מה קרה בשנתיים האחרונות. בתקציב 2003 לא העבירה הממשלה שקל אחד לעדכן סל הבריאות! לאחר מהאות הՐיפות של שר הבריאות דני נווה, אושרו 20 מיליון בלבד לשנת 2003, ניתנה הבטחה ל-40 מיליון

ומה התרומות לתקציב 2005?

בעקבות המאבק שהובלנו, החליטה הממשלה לנקודות 120 מיליון ל"י לעדכן הסל ב-2005. זה עדין פחות מהודיש לנו, במיוחד אם נזכור שהסכום הזה צריך לכסות גם את השנתיים הקודמות, שב們 הועברו רק 20 מיליון. הסל ימשיך לפחות תרומות חדשות וטובות רבות ישאר בחוץ...

באילו תרומות מוחבר?

אותן לך כמה הוגמאות: תרופה לסרטן השד, העומש שהוקצתה לעדכן הסל, תרופה זו עמודת מקום אחד מתחת לך". כמה חולות יכולות להשרות לעצמן לרכושו את התרופה מכיסו הפרט?!

תרופה לسرطان השד, שעלות הטיפול בה היא 4,500 ש' לחודש. משומש חשיבותה, מיקמו אותה במקומ גובה ברשימה. אבל בגלל הסכם העומש שהוקצתה לעדכן הסל, תרופה זו עמודת מקום אחד מתחת לך". כמה חולות יכולות להשרות לעצמן לרכושו את התרופה מכיסו הפרט?!

לקלקו לא הסתודות הרפאים אלא הסתודות הרופאים, מאחרו השם הזה עומדת כוננה. אנחנו לא רק איגוד מקצועי של הרופאים. אנחנו מוחשיים גם לחזוק הרפואה הציבורית בישואל ולשיפור מערכת הבריאות מתקן ראייה והחבה ואחריות לאומי. פעול יצא מכך, ויתרנו בהסכם השכר האחזר על זכות השכיטה למשך עשר שנים. עשינו זאת מתק הכרה ש"שביתה" ר"פאה לא יכולה לדוז בכפיפה אחת.

האחים מצב שיחתי הבריאות שמקבלים אורה
ישראל השתפרק או הורע מאו שחוקק 'חוק
ביטחוח בריאות ממלכתי?

תורתה, החוק הזה הוא אחד מצינני הדין והחברתיים החשובים ביותר בתולדות מדינת ישראל. עד לקיום החוק, היו בישראל 70 אלף איש בלבד בתיוחם. זה נגmo מצד שני עלי לומgo, שמרבית אוחז ישראל, בעיקר מן המעמד הבינוני, משלימים יותר ומתקבלים פחות. זה לא נובע מן החוק עצמו, אלא מן המאיצים העקבאים של משוד האוצר לוצקן את החוק מתוכנו...

אתה כרבה להאשים את משרד האוצר

אנשי משוד האוצר, במיוון בתקופת נתניהו, הצביעו בחוק הביריות, עיקרו אותו וסרטו אותו, וההתכווצאות בורוחה: בזמן חקיקת החוק, והתולקה ההוצאה הלאומית על בראיות כ- 78 אחוז כהוצאה ציבורייה, ו- 22 אחוז כהוצאה פרטית מכיסים של האזוחים. היום, לעומת עשר שנים, רק 66 אחוז מן ההוצאה היא מכספי הקופה הציבורית. זה אומר שאזרחי ישאל משלמים מכיסים כבר עכשווי 34 אחוז מהוצאות הביריות. משוד הדאוצר היו שמחים לגאי גם לארכבים אחד. הם וחצים להפרק את הרפואה לשחוות הנמוכות בכישוק. אם בראיות היא סחורה, נבע מכך שמי שיש לו כסף חי חיים בריאות, וכי אין לו כספי

תור הזהב של הצדקה 2

מן הדיווח של האקונומיסט' אוחת הגידול השנתי בשיעור המฉบות והצדקה,علاה כי ישראל תופסת מקום מכובד מאוד בדירוג העולמי: אחוז סכומי התחרמות מגע בישראל ל- 1.3 מיליארדי המילוי הגרמי – לעומת אחד בארץ-הברית, כhub אחד בשבדיה, הולנד וצרפת, ופחות מעשרה אחוזים באיטליה (חתור האקונומיסט', 29.7.2004).

ראשית חלק נחל מכך התרחשות הנסקעים בישראל מעש פחוק'ל (המגיבות, הגוינט וכ' הכלא...).

שנית, אקזיטט בטק נט את אחוזי התהומות, בהשאלה לאחד המדינות (כלומר: השענה פותית של יוזן וסבודה, ולא של ססוי). וכך, למקרה האשע, מתמונת הפוכה: בשבדיה ובחלמץ מגישה ההתחומת לכ- 4% מהתקציב, ב przecפת ליותר מ- 3%, בארחות-הברית לאחד וחצי, ובשווייל – אחד בלבד בלבד...

מיכוז הפרט**י**?

תמונה אחרת התגלתה כיעילה בטיפל במחלות כבד. היא יכולה לחסוך לחולי כבד את הצורך בהשתגלה (ומבינה זו, היא לא רק "בריאה" אלא גם "כלכלית" – ניתוח השתגולות הם יקרים מאוד). גם עלות הטיפל בתורופה היא 6000 ₪ בחודש. גם היא לא נכנסת לסל הבכירות. אני חזר ואומר: כדי להכנס את התרופות האלה וזרמתן לחן לסל הבכירות, נחוץ התקציב ערך של כ- 200 מיליון בשנה. אם המשיך המגמה הנוכחית בהקצאת התקציבים, תיווצר כאן רפואה פרטית לעשירים, ולפאה גורעה לכל השאר.

לחושוב על חפא הנאלץ להגיד
לחוליה שלו: יש תחרפה שעשויה
להציג את חייה אבל אסור לו
לרשום לך אותה. אני אכתוב
לך את שם התחרפה על פתק,
ואם יש לך כסף (הרבבה כסף)
תוכל לקנות אותה באופן פרטי.

מבחן בטעם סוכילה יהסתהזרות הרפואית
מאנק להמלת הסל? הרי מצב הסל לא משפיע
על תנאי השכר והחטסוקה של הרופאים...

זה שחשוב על חופה הנאלץ להגיד לחוליה שלו: יש מהויפה שעשויה להציג את חייך, אבל אסוד לי ללחשם לך אותה. אני אכתוב לך את שם התורפה על פתק, ואם יש לך כסף (והבה כסף) תוכל ללקנות אותה באופן פרטני. ומה עם החולמים שאין לךום כספי? ההתיחסות של סל הביריאות פוגעת בברקמת היחסים העדינה שבין הרוחה והחוללה. ועוד דבר: כשהוקמה ההסתדרות בארץ-ישראל, לאחר מלחמת העולם הראשונה, הוחלט לא

ד"ר יורם בלשר הו
ישוב ראש ההסתדרות
הרפואית בישראל

כטבאי קאראן

בשבט והטבות נחשו והושתו כ- 4%- 5% מ- 3%, באנדרטת צה"ל או חיל ים, ו- 2% או יותר בגדודים שלישית, מכור את החסן השר שבח העליה בא-השווין והעליה בסכמי התחרמות. העליה בהיקף התחרמות, המדבות ומפעלי הצדקה היא עחת בחורא להעמקת הפשעים החברתיים.

מתרצות בעייר בסיסמה המרניתה "SHIPUD הגמישות בשוק העבודה". למה מתוכנים אנשי האוצר במכבשת מילים זו?

אך מה בעצם עשו האוצר? מגדיל את מעלה הזכאים אך מצמצם את התקציבים המאפשרים זאת בפועל. על הניר יוצאים האזרחים נשכרים. בפועל אין איך למן את הנסיבות הנוספות שקיבלו.

הרשות ליבורן ימשיכו להינתן – אבל בשינוי קטע: הם ינתנו רק לקבלוי שעדים זרים, שיחזקו בין 500 ל-2000 שעדים זרים, תוך מתן עדיפות למקשים יותר רישיונות. התוצאה – סוחרי שעדים המחזיקים מאות ואף אלפי שעדים.

ראשת הביטחון הסוציאלית ושוק העבודה החדש במדינת ישראל, כמו בחו"ל המדינות בעולם, קיימת מעוכת של ביטחון סוציאלי מעוכת המאפשרת, בין השאר, לפטרים מדינית לחתקים גם כאשר אינם מועסקים. היצוקים הניגנים לירשות המגן' הם רבים ומגוונים. לחוב נטימי להוציא את הטיעונים בדבר זכותו הבסיסית של כל אדם לקיום אונשי בכבה, וחובתה של המדינה לסייע לטיפול צרכיהם הבסיסיים של אזרחיה, אך יש גם טיעונים פחות מוכרים הנוגעים לתקינות שוק העבודה.

ככל שהמשק מפתח יותר וمتפרק, הומן החדש לעובד למצוא תעסוקה המתאימה לכישורי המהירותים גודל יותר, כמו גם הומן החדש לעסק לחשיר את העובד לתפקידו החדש. ראשת הביטחון מאפשרת לעובד למצוא עבודה מתאימה למשורי ולכלים אותם וכס, תק שהיא יוצאת התאמה טוביה יותר בין העובד והמעביד. במצב זה נמנע המעסיק מלכוב זמן וכוסף יקרים על הכספיות עובד שוגע לתפקיד בחיפוף וכתוצאה ממצקה כלכלית, בשעה שאולי הוא אינו העובד המתאים ביותר, ומונעת מצב בו יוצאה העובד לעובד מחד ככל האפשר לעובדה אחות, מתאימה יותר. בנות, לעומת זאת, שימצא העובד חסיבות רביה ביחס לעתידו הכלכלי, ויש לאפשר לו למצוא עבודה אליה יתרם ובנה יכול להזמין – כך תוצר יציבות בשוק העבודה.

רבות מן הנסיבות הנינעות למוחשי עבודה נינעות גם אם הם מוגבלים (לא מועסקים) הנמצאים בין בעבותות ובתפקיד חופש העבודה, וגם אם הם חלק מהציבור הנמצא מעלה דורשי העבודה, ככלمر לא מוחפשים בעובה ונשענים לצורך קיומם על התמיכות שספקת המדינה. מכאן טענות השוללים את רשותה המגן – אלו טוענים שמצב זה יוצר מלכודות עני, המהוות תמרין שלילי ליציאה לעובה, תוך שוזן גורמות לציבור ובסתמן על אמצעים אלו למחיתו, מבלי לחפש עבודה. התוצאה לפי השוללים, הנה תלות של ציבור מוסים במדינה באופן שאינו מוביל לשינוי, ומהך – יש לניצם את רשותה המגן הסוציאלית כך שאנשים לא יוכל "לשכט בבית", ויהיו חייכים לנצח לעובה בכל תנאי. במצב זה לא תצטרך המדינה לממן את אלה המתנוגדים בצדיה בדណית ביחס לאפשרויות תעסוקה העומדות בפניהם, יוצרים מספר אלה שאינם עובדים (גם

שער פרנסה

שוק העבודה בעין קופע'

ה מדיניות הכלכלית

:: שופר אוברלנדר

איך ניתן להגדיל את שיעור התעסוקה? מה הן הפעולות שיגרמו ללילה במספר המועסקים ויקטם את מספר הבלתי מועסקים? לאנשי משרד האוצר הפתוחנים... (אולי לא...)

בהתפתח עליינו שנה חושה, ונשאים אנו חפילה ומקשים ש"פתחו שער פרנסה טוביה". זהוי למעשה בקשה לkilometric ליזידל בשיעור התעסוקה. פרסום החלטות התקציב לשנת 2005 הוא הזרמתות טוביה לבודק הין עומד בעניין זה אחד מהגופים בעלי ההשפעה הדבה בייחור על שוק העבודה – משוד האוצר – ומה הודיעם אליו הוא פונה במטרה להגדיל את שיעור התעסוקה במשק.

שיעור התעסוקה מודרך ממספר דורשי העבודה – הווה אומר, מספר האנשים המעניינים לחתת חלק במשול העבודה: האנשים באוכלוסייה הכלכלית שסמכלים לעובד וורצים לעובה, או לפחות מנסים להשתלב בשוק העבודה (להבדיל מאנשים או קבוצות באוכלוסייה שיכולים לעובד אך אינם וורצים לעובד מתוך החלטה – חודים, מוכלים כחוניים שהתייאשו מוחפש עובה וכו'). זה

בעצם שיעור ההשתתפות בכוח העבודה. כדי להגדיל את שיעור התעסוקה יש להגדיל את שיעור ההשתתפות בכוח העבודה מצד אחד, ומצד שני להקטין את שיעור האבטלה – שיעור הבלתי מועסקים מבין דורשי העבודה. הרין על הודיעם להציג מטרות אלו אורך ומופתול, והדרות הלווקות. השאלות בדין זה נוגעות גם ברמת הפרט – האדם הבודח, המובלט או זה שנמצא מחוץ למעלן דורשי העבודה, וגם בrama המאקו – כלכלית – המדינה או החברה, שרווחה להאיין את הצמיחה וההתפתחות הכלכלית. מכאן שהගורמים אותם יש לקחת בחשבון במהלך מהלך התמודדות עם שאלות אלו הגם ובין – פסיקולוגיים, סוציאולוגיים, לוגיסטיים, מאקו – כלכליים, היסטוריים ועוד. מטה, שלאנשי משוד האוצר יש תשובה מסתובב, שלאנשי משוד האוצר יש תשובה מחרצות לעניין הגדלת שיעור התעסוקה. אין

מלואכם הדיבר, וכבר באותה הצעת התקציב דגנו שהיחס בין התקציב המדינה לביטוח לאומי לבין העברות התקציב לא השתנה. בכך לא די, הם קיצזו בבסיס התקציב של הביטוח הלאומי 12 מיליון ש' נוספים.

בנוסף לכך האוצר את יישום התקין לחוק קבלני כה אDEM. חוק זה מאפשר לעובדי חברות כה האדם להפקיד לעוברי המעסיק בפועל בתום תקופה של 9 חודשים. למעשה הוא מאפשר להם לשפר את תנאי העבודה ולהעלות את רמת החיים שלהם. מכיוון שבכירים מஹיסקים זו דך חברות כה אדם עובדים במושות חזק ומקבלים תנאים מינימליים, עניין זה הוא קרטני. כאמור, יישום החוק נזווה בשלוש שנים,ומי יודע אם גם או יושם. פירוש הדבר – פגיעה בעובדים, יצירת אקלים בו נאלצים העובדים להישאר מוחסרים כמעט כל הטענה הנובעת מוואק והתמודה. לגבי המעסיקים (המעסיקים בפועל החברות כה האדם) – המשך נציג של כה עבודה ולו, כשהחברה כה האדם הן הננות העיקריות. העובדים ממשיכים להיות 'שחוות ווליה' שאינה צוברת וכיוות.

"האצת שוק העבודה"

משרד האוצר מכין שיש גם צורך לצד התפתחויות חיוביות בשוק העבודה, لكن החלטת להווחיב את מעגלי הוכאים להכשרה מקצועית, המאפשרת כניסה קלה יותר למילוי התעסוקה גם למי שלא מודד 12 שנים ווותה אבל, אם נבדוק את ספרי התקציב, נגלה שתתקציב ההכשרה המקצועית מצטמצם בתחום זה ש羞נות האחרונות, נמינילית וריאלית. אז מה בעצם עשו האוצר? מגדיל את מעגל הוכאים אך מציגם את התקציבים המאפשרים זאת בפועל על הניר יוצאים ואוזחים ונשרפים. בפועל אין איך למן את הבעיות הננספות שקיבלו.

נתן נוספת שואוי לשים אליו לב הוא הים אל העובדים הורים' – מרגשי העבודה בישראל. האוצר סבור שישליך יביא לשיפור בשוק העבודה, וכן מציב דרישות הכלולה ציאה וטילוק של אלפי עברדים זרים, תוך שהוא מונח לשלב עובדים יהודאים בשוק העבודה בעקבות המהפנות. 40% מהתקציב המיועד להכשרה מקצועית של משוד העבודה והרחוב מופנה למטרה זו. עד העברדים הורים לציאה ולטילוק הננו 70,000, מספר שמהיר – בהמשך למדינתה כיום – יד קשה ואלימה.

עם זאת, אין הפסקה של "ייבוא" עובדים זרים' לאורן. הרישונות ל"ייבוא" ימשכו לפחות – אבל בשני קטע: הם יינטו ורק לגבני

האוצר אמר שוקט על שמרי – הוא פוץ במבצע "העובד פועל, קיבלת צופר": משרד המשטרה מתבקשים לקצץ את מספר עובדיוים, אם על ידי עידוד פרישה, ואם על ידי פיטורים. איפה הצלופר? הגיר מגיע בדמות מענק תקציבי בשיעור של 75% מעלה השכר השנתי הנוכחית.

בקרוב הלא מעסיקים וגם בקרב התקציב שמסוגל לעובד אך אין נמזה על דרישת העבודה) ויישג גידול בשיעור התעסוקה במסק, על קר מבוסס החלטות האוצר לצמצום רשות הביטוח. כל אלה מתעלמות מתקידה החשובה של רשות הביטוח כגורם מיצב בשוק העבודה.

אחד מהחללות התקציב היא צמצום הסכום המשולם לביטוח לאומי בגין עבודה ב-1.5%. צמצום זה הוא מהסכומים שמשלם המעבדה, והעובד ימשיך לשלים בעבר ביטוח לאומי אם לאו לביטחון הכלכלי של תעשיית המדינה: הוא גובה דמי ביטוח ומשלים גמלאות למכאים – אלה הקווים להגנה כלכלית עקב מציקה או מיסיבות אחרות. העיקנון עליו מהתבסס הביטוח הלאומי הוא שכאשר הפרט מתפרק ויש לו הכנסה, הוא מפריש מנתה חלק מסוים וכן "קונה" את הזכות להגנה במרקם בהם יצוקד אותה, ככלומר הביטוח הלאומי הוא זכות ולא חסן מקורות המימון הננספים של הביטוח הלאומי הלאומי הם השתפות הממשלה וכן תשואות מושקעות. צמצום הסכום שמשלם המעבד לביטוח לאומי בין העובד מקטין את מקורות המימון של הביטוח הלאומי ויזק בכיצול בסיס לטענות המדינה – בדרכו פקידי האוצר – בדבר האוצר לפקטן את השתפות הממשלה בימון הביטוח הלאומי: הגין פקידי האוצר אומר שם התקציב (באמצעות המעסיקים) מקטין את השתפותו במימון הביטוח הלאומי, יש למدينة לגייטציה לפקטן את הסכומים שהוא מעבירה לביטוח הלאומי, מה שיוביל לכך שהתקציב מושקע – בטעות – האוצר, העובד – שהוא בעל הסיכויים וגודלים יתר להזדק להגנה – נפגע וางב, אין צורך להוכיח לעתדי: פקידי האוצר ויזים וייחים את

בסיום אחר הם יצירות אקלים של פחד בשוק העבודה. אקלים בו עובי מדינה ושכירים חרדים לשימוש הקרקע התעשייתי מתחת למילם, ביעודם שרות הביטחון אליה הם נופלים פרימה לחלוין, ומוחקף כר נאלצים לאחוזה בציגוריהם بما שיוכלו, על מנת שלא לפול לתהום.

תמונה בשחור ולבן

תמונה המצב הנוצרת מפעולות אלו היא של שוק עבודה בו נקבעים מהלכים אלימים ממש, הפגעים בפרטם העובדים בהווה ובעתיד, תוך שהננים העיקריים הם המעסיקים. אחד הבסיסים שיצר האוצר בשוק זה הוא של שכבות עובדים המוטסקים במינימום זכויות, באופן בו יאלצו למלא תפקיד חזק שלא יכולת לצאת מעלה הניצול, תוך שהם משתמשים חומר גלם

לחברות כה אDEM הוצאות עד ווד כת. בסיס אחר הנו יציבות אקלים של פחד בשוק העבודה. אקלים בו עובי מדינה ושכירים חרדים פוטר, קיבלה צ'ופר". משדי הממשלה מתבלשים לказין את מספר העובדים, אם על ידי ייזוד פרישה, ואם על ידי פיטורים. איפה הציפר? הגור מעיג בדמota מענק תקציבי בשיעור של 75% מעלות השכר השנתית הנחsett. התוצאה המזווגת – ככל הנראה תוחחש ירידת העובדים במשדי הממשלה, בתהליך שאפשר יהיה להשווות אליו למשך ציד.

אליל אין מה לצלפות לחיש האושי או לחתימות לבך שעיל המדינה לדאג לעובדים, אבל היכן שיועדי הבית בדבר דמי האבטלה שתצטרכם המדינה לחת לעובדים, הירידה בצריכה הפרטית של אותם העובדים הואהה המלכית הנבעת ממצאים הצריכה? היכן הירידה ברמת ובמהירות השירות הנitin לאוזו במשדי הממשלה? נראאה שאלן הון שאלות רשות מלבד.

כפי שצין בתחילת, הדברים לקחים מהצעת התקציב הנוכחות. אל לנו לשכח שפקיי האוצר יסודים, והם ממשיכים בbijouterie החלטות שנתקבלו בעבר. הבלתי שבזן היא המשך הקפאת שכר המינויים, אשר עדין בפעם החorthona ב- 1/1/2003. התקציב – שהזיקה ריאלית של שכר המינויים, הנמק בלאו הבי (נסו לחקים בית, לפחות ילדים לוחנכם כראי מ-3,335 נס בחודש). נסו אפילו ורק להזין מהסכים הזה. מצב דמי ההבראה הזה – הם הוקפאו לפני יותר משנתיים. דמי ההבראה הם לאוואה רק הטבה, אך למשכ בית רבים הסכום הזה הוא הצלחה שבאה פעם שנה, לקראת והזין, בדיקת שיש הוצאות מיהדות.

סקרה של התקציב הקיים (2004) מעלה תהיית

ונספה: לא נעשה שימוש בתקציב לפיקוח על חוקי עבודה, אך שהפיקוח על חוקי העבודה כל הנאה לא תוחחש כמותכם. סעיף נוסף של הכשרה מקצועית קוצץ להלטץ, ותקציב תוכניות לטיפול בעליים חדשים קוצץ ונצל בשיעור נמוך.

הגדלת שיעור התעסוקה יכולה להיעשות בדרךים אחרות לגמור. דרכי שאין כוללות ניתוץ של רשות ביטחון בעלות ישותת רעיוניים וחברתיים איתנים, או התעלומות מחובות המדינה לאזרחות וניסייה של עקרונות ללא הגד עפער.

עפר אוברלנדר הוא
בוגר תנועת המער
השבד והלומד,
סטודנט לכלכלה

הגדלת שיעור התעסוקה יכולה להיעשות בדרכים אחרות לגמור. דרכי שאין כוללות ניתוץ של רשות ביטחון בעלות ישותת רעיוניים וחברתיים איתנים, או התעלומות מחובות המדינה לאזרחות ו nisiya של עקרונות ללא הגד עפער. חזוק שוק העבודה של עקרונות ללא הגד עפער. חזוק שוק העבודה הגדלת מספר העובדים יכולם להיעשות עלי ידי תמודז חובי של הפרטים הנוטלים חלק בשוק העבודה, עורכי ומעבדים כאח, תוך יצירות אקלים חיובי לנכסה של אנשים נספים לשוק העבודה – ככל שכרעאים מועסקים או שאינם חלק ממיעל חדש העבודה. אבל אלה אינם מתיישבים, אך נראה, עם ענייניהם של היושבים באוצר.

"מה המצב באגניטיה?" שואלים הכתבים. "ש צמיחה?", "המערכת פועלת?".

כן, יש צמיחה. המשרתות חוותה לתפקוד. אבל, כאמור, השאלה המרכזי-חברתית. ובכן, שכן שבאגניטיה תשובה מצטטת, זו כמו זו מבססות על אשליית "היחד" הכלכלית-חברתית. ובכן, שום עשות אלפי אישים המתפקידים משיער פסולת מטבח העיר אירוס לפרטיה – ובשיער הסכו לא למשאות משלול את עיר לעריק לגלות קולרים כמו שעשיים בצחצון ביחסם – מפרטים מוסף סוף השבע מכון יפי המציגים לששים היפות של אגניטיה לתקן את האת להגדיל את זהה, למתח את השם ולcosa את הבטן תמושת סכימים הכספיים לפוטס בקהלות בשערונה. אז "מה המצב באגניטיה?" ... כמו במקומות אחרים בעולם, תלוי את מי שואלים.

ליאוב כדרצי פקטו הכלכלי
הה. תרבותות הנגע
ארץ צאן
הפרק
ויתר

הקרחו

מי שהה השור במשור האוצר והאהיא לשיקח התכנית הכלכלית, רק מתווך היוו בן לעזה העובדה, הצעמת הסתדרות. לבא, שנשו פניו הוא היפוך, מסמל נשא חזק. על פי הקיראה המקבלה, מסמל נשא הכלים השמנמן, חז בתכונתי הפיזיות חז באלו העמוד על שתי גלדים אינטואיטיביים ולבו מלא חיבה לאדם באשר הוא. על כן מעדיר הוא את המשא ומתן על צחצוח החובות. ואולם על פי הקיראה האלטרנטיבית אותה אני מציע, גם שנשו פנשו, הארץ כי כל, חי מכל אופטימיזם אנושי ממש כאחינו. שנשו אינו אלא יתחנן עומווי המבוקש להפיק לעצמו חז קסן על חשבון עולם העועעים של אדוני, מנצל הזדמנויות סודתי, חנפן נטול כל ירושה המטוגן לשקר ותזוזך שלו בלא לדיניך עפק.

תעוביota גודתסקית זו של פסימיות מטפייז ("יצורلب האדם רע מנערו") וערומיות תחבלנית היא אףא החומר ממנה עשויה שתי התבניות הכלכליות האחווניות. אין די בערומיותם של פקידי האוצר. תכנית כלכלית "המעשית" מן הסוג הזה מבוססת על פילוסופיה שקונה שביתה במוחותיהם של בני האדם: פילוסופיה פלישטיית קוזות וחזרתיות ביחסה לטבעו של האדם. המהשכה ההייפר-liberalית מן הנוסחה הקודר של נתניהו מניהה שההומינים הם בורדים, עצילים ומושחתים. על כן, כל ניסיון של המוסדות הציוריים והפליטיים הנבראים להתעורר במעשה הכלכליה הוא מושם ברזק לכישלון. לפי השקפה זו, רק החיים הנמרץ ניחן ביכולת להתחער ולהשפשע על משוגעים. לעומת, על פי חז קישוט, הוא מקום מאיים למרי, הכל מושם שבני האדם גגומים מטבעם.

בימים הראשונים להציג התכנית הכלכלית של נתניהו, בשנות הכספים הקודמות, התגלו גם המסתורם שבמעריציו כקוצי אמונה ופקפקו בסגולתו להעבר תוכנית מהriqueת לכת שכו.

להציג את טחנות הרוח

שר האוצר בנימין נתניהו חזון-קיישוט מודרני ואפקטיבי במידה מסוימת...

:: משה אלחנתי

נצחון של חזון קישוט-נתניהו על טחנות הרוח מזמן אותו להרהר מחדש אוחת השימוש השגור במושג 'חזון קישוט', לשאול האם אכן ראוי גיבוב של טרונות שישמש אבטיפוס וכי מי רצה לאנשים ישרי דרך ובעל-חזון, שמא חזון קישוט אינטלקטואלי-תומך בטהנות הרוח, המסמלות מבון את המוסד ההיסטורי המנוח, את ועדי העבדים הגולים ואת הסקטור הציורי השם הנגלי.

הנה, בימים אלה, כשהועבר נתניהו לשלב השני של תוכניתו, מתבדר כי כל המספרים למפרע לא הערכו נכחה את חולשתם של הכהות המתנגדים לתכנית. בעניין זה התגלתה נתניהו חזון קישוט מפוכח מאה. נצחונו של חזון קישוט-נתניהו על טחנות הרוח מזמן אונו להדרר מחדש אורתודוקסיה השגוד במושג 'חזון קישוט', לשאול האם אכן ראוי גיבוב של טרונות שישרי דרך ובעל-חזון. שמא חזון קישוט אינו אלא שונה-אדם דוחף שדים? אני מבקש להציג קריאה בלתי שגרתית ב'חזון קישוט איש לנשנה'. על פי קריאה זו צריך לראות את חזון קישוט כאדם קוזד ופסמי: מחבר באיש החש מאים תמיד. מנעה אותו חזון קיימית, שהוחפת אליו לראות בני אדם תמים סוציאבים פוטנציאליים. בכל אדם יכול להסתתר אויב מאים, ואפייל טחנות הרוח האורחות, אשר בהתמדה, בשלה ובסבלנות גורשות את יбел' הדגן ועשויות מלאתן נאמנה, מותקפות בעויה משוגעים. לעומת, על פי חזון קישוט, הוא מקום מאיים למרי, הכל מושם שבני האדם גגומים מטבעם.

אם פוליטיקאי ערומי דוגמת נתניהו זכה להקירה חזון קישוט, אין פלא שעמד באותה עת, ומהנה לעצמו 'נסחו פניו' משלו: מאיר שטרית, ממשרד האוצר והאחראי לשיווק התכנית הכלכלית, רק מתווך,

היווט בן לעזה המרתקאית, וכשהוא מלחם באותה המרתקאית,

היום משלול לאביר השערות
קידמה כשהוא מונע
בתערובת של חלומות
ומביביות, וכותזאה מכך
סוחף אחריו את כל השאה
זה הכהן לטענו שבעת בונטלי¹
עולם הכלכלת טעם שהוא נלחם
באומץ בן בכוחות חינוכים
ככוחות הטבע הכלכליים ווון
באיבים מבית.

באותה רוח תמה אחד השרים
בממשלה של אייזנהור בשנת
1954, לאחר שקרה את 'הזקן
והם' של המיגנוו: "קשה לי
להבין כיצד אפשר למצאו
עניין בזקן פלון, אשר התגלה
לא-ייזלך".

פה אין להטעurb בשיקול האוצר כשה הוא מבקש
לקציג בקצbowות הזקנה. מחרבר, כי הכלכליים
הכלכליים הגם מצא לו פינה חמה גם בלבותיהם
של שופט בית המשפט העליון. באתחה רוח
המה אחד השרים במשלו של אייזנהור בשנות
1954, לאחר שקרה את 'הזקן והם' של המיגנוו:
"קשה לי להבין כיצד אפשר למצאו עניין בזקן
פלון, אשר התגלה לא-ייזלך". את מה שראה
המיגנוו ניצחון המובהק ביותר של הרוח על
החוון, ראה אותו שר נשכח בминистр הרפובליקני
שלומיאליות כלכלית גמורה.

בשורים ואחרונים מבקשים פוליטיים
שמרנאים, כרונאל ריינן ומגרט האציג'
ושכפליהם העכשוויים דוגמת בנימין נתניהו,
לזאגים במציאות את הפסים האנטי-
הויאנגייסטי של הכללה הליברלית מן המאות
ה-18 וה-19. הם מבקשים למחוק ולהעביר מין
העלום את היגיינה ההומניסטיים חסרי התקדים
של השינה הסוציאל-דמוקרטי, והשוב מכך
להשכיח את מסדר האופטימי והמקופל בתפישת
עולם זו. כשיתו סוציאל-כלכלית, הסוציאאל-
דמוקרטיה כיוונה פניה אל המיליאנים הרבים,
שבחו מרצנים ומדעתם להתרחק מואה זה
של היום, המcala את כל עתווי במאבקו כה
ובודיפה אין ספיטה אחר המונע, לדגונים אלה
סיפקה ה프로그램ה הסוציאל-דמוקרטית בטחן
תשסוקתי ופנסוני, שעל בסיסו יכולם היו
להקשיר את חייהם למטרות אחרות מגירות-
וחוזים: לפיתוח עצמי, משפחתי וקהילתי.
במקום העמלה העולם העולם כולה על האינטראול
האגואיאטי, השינה הסוציאל-דמוקרטיה הציבה
את הסolidarיות מכשיך הכרחי, את הנאה
החברתית כדי קיבוצי ואת מדינת הרוחה
כמידים מתווים לשגשוג כל אלה. ביגוד גמור
לעקרונותיה הקודמים של הכללה הליברלית,
מודרך כאן בשיטתה המושתת באמות ובתמים על
ראית עולם אופטימית ומופחתת, שאינה ראה
בהכרח את יציר לב האדם כרע מנעוודי, אינה מזהה
אוביים ודעות בכל פניה, והשוב מכל: מסורת
עקרונית לאותה את העולם אך ורק כויתת מאבק
מתמודד בין אינטראולים מתחרים.

אם המנגנונים של מדינת הרוחה משוללים
לתוכנות רוח, הרי אנחנו כלנו מושלים לאיכרים
ש霎ת וקמץ לחם חוקם מייצרות הטהנות הללו.
בנימין נתניהו מוביל מושך האוצר סיירות
מושבות של חז-קיישוטים נלחבים, במשמעות
הטהנות. אחריהם מוזבב עבר-רב של שנים-
פנסים, המוקומים להפיק וחווים קלים מן החורון.
אם לא נעצור אותם בזמנם, תיוסנה טהנות הרוח
אתהנות, וככלנו נשאר בעלי חיים לאכל...

הטבע' המכללים זהן באיבים מבית, ככלומר
בஹמי העומדים העצלים והמותשלים, ובנכדים
חורי המצפן המאכלסים את המgor' הציורי,
בני-האדם הם רעים, אבל היום הפרט' הוא טוב.
שם מבטחים ביום הפרט' הוא יצליח מערב,
הוא יבנה לנו כאן לכלה לתפאות חבבה
لتפאות....

אלא שבשנים האחרונות מתרבר, כי יותר משמשיע
הפרט' הוא בן דמות האביר, הוא בן דמותו של
סנשו פנסו והתהבלן תאב הבצע. יותר משמשיע
אותו רצון העשיה (והווז הסבי הוללה ממנה),
מניעים אותו המבדת, רגשות גירה ויצר תחרות
גס גולמי. אוטס הכללה הליברלית מציר לנו
עולם מונוך, שבו לכל אדם מוחרך והכסף ענה
את הכל. הנה כאן מונחת, אם מרצgo, תמצית
הפסים כולה: לכל אדם מוצמד-tag של מהיה,
העבודה והעשיה כשלעצמו אין יעד, אין בהן
משמעות רעיונית כזו מטפת את האמונה הכתבת,
כי העלם החברתי, הכללי הפוליטי, הוא שדה
התגששות אותו שודדים רק הראים, עלם
שכלו אינטראולים אגאיסטי, שבו הצלחות
של הפרט, הניתנת למיריה במושגים של כסף,
משמשת אף כעדות ליתרונות סגולותיו. בשל כך
אפיו הקMPIין המגוחך של שי אריסטן, שהציג
לעם ישואל להביט פנימה ולחשוף את משמעות
ההרים (גם אם הבהיר קצת מלקורת), וזה להברים
ויחצנים וזרים שיתיצבו לצידיו וימליצו לנו שלא
לפקפק בסגולותיה הרוחניות של בעלת נון

ההפטרת הגוזלה בתהלות ישואל).
הכללה ההייפר-ливרלית מבוססת, בזומה לראיית
העולם הקודות של חזן קישוט, על התנהנה העגומה
כי בני האם פגומים מטעם. אבידי הכללה
הlivרלית טוענו תמיד כי במצבם הטבעי
כל בני אדם הם עצלים, פסיביים, נצלניים
ואגאיסטים. רק העבודה שהועלים הוא זיהה
למלמות קיום מתהמת יש בה כדי לנצח אותם
לפעלה יצירתי. על כן: קוץיהם בקצבאותם והם
כבר יוזו לעבדו! חסל את תשלומי העבודה והם
יצאו לעבד אפיו בחקלאות. שוויר את הממן
מודריכים צרים פיזיולוגיים, ורק הרוב יכול לעודדו
לפעלה ולעבודה יצירתי. דודוינז חבורתי זה
הכתב במאה חמישים השנים האחרונות תפיסה
מכניסית ופשטנית להפליא, לפיה האוחדים
שאים מוקשים את הפהזקיטיות בכל מחד
ואינם מעלים את האנוכיות הכלכלית למלעת
חבה אוחזות, סופם שייהיו בתנאים המעדיפים
שלד במקום שכר עבדה. רק כך ניתן למשל
להבין את הפסיקה האחורנה של בג"ץ, על

משה אלחנני הוא
חזקתו של היסטריה
באוניברסיטת תל-
אביב. עובdot החקuroot
שלו עוסקת באופנים
של פנאי אקטיבי ויצרי
שרוחו בקשר למעמדת
העובדםanganיה
האמצע-ויקטוריאנית

terz@zahav.net.il

זיכרון

מעבודה בחברת

כוח אדם

:: חורת פנקר

וזאי ל'תוספת ערבה' ותוספת טישה', אבל לא
כשעומדים ذיך חבות כוח אם ולא כשאתה
עובד זה.

ידיעה קטנה שהופיעה בעיתון המקומי סייפה על
עובד זו שהוועס בשרות מלונות מסוימת והדנלה
מנעה משלם לו את התוספות הקבועות בחוק.
העובד התהנתן וקיבל אזהרות ישראליות. ציטוט
מהעיתון: "סופה של דבר, מי שניסה להסיקם במקומות
השבחן העובדים הדומים והעדיף להעסיקם במקומות
הישראלים, מצא את עצמו בימי נתקע
לשלאם למג. כ-80,000 ל"י בגין השלם כל
זורייתני. את העובד מיצגת ההסתדרות". אז אם
על עובד זו אחד הם חתכו כ-80,000 ל"י ממשך
השנתיים, מעניין כמה מיליוןיהם הם חוסכים על שאר
העובדים הורים. חזין מהם העדיפו עובדים
זרים, לעתיג, לא ורק בגלל החסוך בכיסף אלא גם
בגלל שאפשר להעסיק אותם ללא ימי חופש, עם
כמה שעות נוספות שבא למשיק, בלי שהעובד
הוור יכול להתגונג, מהפה.

מאות אנשים באו להתחליל לעבוד ذיך ARR
באליל. רק בהודנה במילון אופרי, זה המלון
שהופני אלין, היו כמאה עובדים. חלוקם לא ידע
שם באים לעבוד בנין. יום ההודנה היה ב-
27.1. למחות התחלנו לעבוד.

אמדו שנקבל משכבות ב-10.2 אך לא קיבלו
כלום באותו תאריך. לאחר ברור ב-ARR, הם
אמדו שנקבל את זה או ב-20 או ב-25 לפברואר
גם או לא קיבלו כלום.

היה חורף ואחד מהדברים שהפריעו לי בעבודה זה
שבשלל עורכי המשק היו במילאי רק 20 חלצות
ארוכות. או כמעט תמיד עבדנו בחולצות קצרות.
היה קר, המסודות היו חשופים לאוויר, ואני עוד
משיחי היינו מצוננת כל הזמן. רשותית במחברת
העצבים' של: "שלשים בעב היינו ציריכים

אחרי שפיתחו אותו הבלתי לשלכת התעסוקה
ואמורתי לפיקודו: "קראתו בעיתון שאתה טוענים
шибיראים לא מוכנים לעבוד בעבותות של
זמן, אני מוכנה לעבוד בסיעוד". "шибיראים
פשוט הבינו שאין להם ברירה", הוא ענה לה.
לא התווכחתי איתה אבל ידעתי שהוא טעה,
מה מה שرأיתי באיל, מטעקים מעמידים עובדים
וזרים כי אפשר לנצל אותם חופשי. ואם היא היתה
בדוקת במוחשב, היתה מגלה שחייב מוחבבות
שבבעותי בזאת מאי השוחרר היו עבותות פיזיות
שלא הרבה מוכנים לעשות. היא אמרה שאין לה
עבדה בסיעוד אך יש לה בחודנות. הסכמתי.
הסכםתי לעבוד ذיך כוח מוצצא אחרון כי גם
כהה המצב היה קשה ולא היו אופציות אחרות.

הופנית לי לעבוד בחודנית ذיך חבות כוח אום
שנקראת ARR. זה היה בתחלת חדש נינאה. הם
אספו עובדים שיוציאו לעבוד במוחלות המשק
(חודנות ונקיין) ברשות 'צטל', הכללת מספר
מלונות באיל.

לא הבנתי איך פתואם ציריכים כל כך הרבה עובדים
ברשות אחת, ועוד בחורף. לאט לאט חיכתי קצאות
והבנתי שהקל קשה לווק חדש שהגביל מוד
העסקה של עובדים זרים. בעקבות זה, פעלו
מלונותים להעביר את כל עובדי המשק לעובדה
זכח חבות כוח אום. בכתבה בעיתון המקומי של
אליל התראיינו נשים, אמהות-עובדות, שבכו על
הצורך לעבוד ذיך חבות כוח אום. חלוקן התגונדו
לכך ועבו, במקורה הטוב – כדי לעבוד אצל
בעלי מקצועים אחרים, בעוד שאחרות נאלצו לקבל את
התנאים החדשניים.

עובדי חבות כוח אום, כמו עובדים זרים, הם
עובדים "זולים". הרבה תוספות סוציאליות
שמועברות לישראלים המועסקים ישירות
לא מגיעות להם. לדוגמא, מי שעבד באיל

בתבנה בעיתון המקומי
של אילית התראיינו נשים,
amahaot-עובדות, שבכו על
הצורך לעבוד עם חברות כוח
אדם. חלוקן התגונן לך ועב;
במקורה הטוב – כדי לעבוד
אצל מפעלים אחרים, בעוד
שהאחרת נאלצו לקבל את
התנאים החדשניים.

היה חורף ואחד מהדברים
שהפריעו לי בעבודה זה
שבשביל עובדי המשק היו
בAMIL רק 20 חולצות אחכות.
או כמעט תמיד עבדו עם
חולצות קצרות. היה קה
המסדוחנות היו חשופים לאוויר,
ואנו עוד מישה הימן מצוננות
כל הזמן.

שנתיים מנצח חברות כוח האדם ניסו לשכנע אותו ועוד שת' שבוחת להישאר בעבודה. אבל כשחם הבינו שאין סיכוי מיד הפכו את עורם. מנהל החברה פשטוט דחק את טעיאנה ואמר לה: "עופי מכוון".

בגלל עומס השעות נוספות והעובדות במסדרונות החשופים לשמש, חללי יומיים.... ככה שכל השעות הנוספות שעשיטי, לא מבחירה, שככובו הי אמורות לתת לי יותר כסף במשכורת, הלאו לאיבוד ביומיים מהלה.

בשם גני הדר". שוב דרך כוח האדם, שוב עובדים שעוטות נוספות בעלי סוף לא יכולת להתגנה, שוב התחששה שני תנאי עבודה מינימליים וודאי שלא מישחו לפנות אליו ביחס למונאים אלה. רק מי שהיו לה ילדים יכול לлечת הביתה ב-17:00. השادر לא. או מה אם אין לי ילדים, יש לי חיים! ואני גם צריכה לשמוד על הבירות שלי. אני לא

חייב בשבייל לעבה, אני עובדת בשבייל לחיות! גם ממלאן גני הדר התਪזרתי אחריו חודש. היה שלחם והיה נושא. עבדנו אינספור שעות, לא יכולת להתגנה: ההסעה תמיד איתה להגיע, גם בהליך וגם בחוזו, במיזוח בחוזו. הרבה פעמים ראיתי שודם לא באים איז הlatent הביתה ברגל. לדוגמא, פעם אחת עבדנו מ-8 בלילה עד 8 בערב, ההסעה הגיעה ורק בחמשה לתשע. הוא עשה סיבוכים בכל העיר, אסף עובדים, הוועיד עובדים, הגיעו הביתה ב-9 ועשויים. חוץ מזה, זה היה מלן בבעלות פרטיה לנו כל מי שהיה לו שם תפkick בכיר היה מקשר איך שהוא לבעל המלה, וכן הגיש שמותר לו הכל, קרי, יחס מתنشأ ונבי לעובדים.

המנגנון של 'אופיר' התקשרה וביקשה שאחוור ואמרה שהמלן מציע לנו יותר טובים עכשו, או חזרותי, מתוך מחברות העצבים: "מiao שהוחרני לעיבוד באופיר" הסרים לדם החדרים בטירה. אז זה גומם לא ורק לעומס בעבודה, זה גומם גם לחסוך סוד. ויש הודים שלפעמים לא מנקים אותן שבעו אי שבעה חצי. היום קודה משדו שלא היה שונה מבל יום אחר: קיבלתי 12 צ'ק אואטום (12禪) מכלוקות, שהאווזים כבר עובדו. אבל כרגע בmonth ה-12 האלה, שלחו אותנו לעזוז בכל מיני מקומות אחרים. לפעמים נתנים לנו סיור שאני יודעת שאני יכולה לסייע לסייע במקומות אחרים חצי יומם שהלחים אותנו לעזוז מהר. והוא מושך נסעה אמוה: נשארים עד 17:00; ואחרי זה: נשארים עד 18:00! הוא 41 מעילות חום ובשעות האחוריות היה קשה לעבוד מהר חוץ מהה אני עובדת ממש מהר חסית לחודנים אחרים שם. لكن, אני מרגישה לפעמים מנצלת בכלל שתמיד מעססים לי לשמשה עד ועד הדרים ככה שיצא שמי שעוכד יותר מהר גם עוכד יותר קשה — ובאותו שכר". באופיר' כמעט בכל ים היו הרבה החדרים וחופפים, שהאווזים מוכחים להם ו'כבר צעוקים בקבלה', או "צעקו בטלפון שלא ניקו להם את החדר עזין". ותמיד היה צריך לעמוד מהר ומזה ומהה להציג את המזבב, שהוא בעזם להציג את הכסף של רשות המלונות.

לעשות ספוג'ה בגשם. ז"א לא ממש ספוג'ה, ירד גשם גליפות, דבר ניריר באילת, המלונות באילת לא בניים להתמודד עם גשם כזה. המסדרונות הפתוחים לאייר החופשי הוצפו במים, במיוחד בקומה 3 (העלונה) אנחנו, בגם השוטף, היינו צריכים להעיף את המים לשטח הגינה של המלון עם גומי וככה, דקות ארכות בגשם וכבר העפנו מים רבים לגינה. הגשם וולף על ואשינו".

האובל לא היה ממשו והוא שמעות שהאובל הזה היה שאריות של האווזים בלבד. על האובל הזה הורידו לנו 99 שקל במשכבות. היו מורידים לנו מהמשכות שעיה כל ים בגליל ארוחת הבוקר שהוא חי שעה וארוחת צהרים שהוא חי שעה. לא אכפת לי שיוריד מהשכר את זמן ארוחת הבוקר אבל למו איז זמן ארוחת הצהרים? באנן לאוחת הצהרים מותשים ועכבים כמו שידה החשוב לאכאל, כך גם היה חשוב לי לשבת ולזעתי מיגע לנו לקלב כסף גם על הפסקת הצהרים. על חדש ניאר היינו אמורים לקבל כ-600 שקל. לאחר מכן, הבתו לנו את השכר אבל לפי התשובות שלום הם בכלל לא היו מודעים לעובדה שעבדנו 4 ימים בינויו. ככל הידוע משוכנע שיש לנו רק יומיים של הדריכה כשבאמת היינו ים הדריכה אחד ו-4 ימי עבודה. לאחר מס' 450 שקל, לאחר התעקשות, אני ומיל' קיבלו נסעה 600, ונאמר לנו: "את יתרה במשכבות".

בימים המשוכבות הרבה עובדים התפטטו בגלל שהוא לא כללה את הסכום המלא. בתלוש שליל לא השלים את יתרה משוכבות ניאר וגם הוריד 450 שקל בעצם, לא היה אף אחד שיוכיח שעבדנו 4 ימים בינויו, כי כרטיס החתמה לא היה ומונחת המשק ומתחמת המשק הספיקו להתחלף בינו לבין זה לא רשמו את השעות שלגנו. אחרי התעקשות, קיבלתי צ'ק של 258 שקל במקום כ-600 על עבודה בחו"ל ניאר. בינו לבין אביהם, נציג חברות כוח האדם, נלחץ מעמידת העובדים, דבר עם החברה ואמר "מילה שליל, אני מבטיח שהצ'ק המלא יגע לך יומיים!". ואני, מהיכוחי איתן, יודעת שהמלחה שלו לא שווה כלום. לא התפזרתי באותו גע, אבל בלילה שלמחרת קמתי בהרגשה שאני הולכת לעיבוד במקום שלא משלימים לי על העבודה שאני עשוה. הlatent למלאן, ושם נציג חברות כוח האדם סמנכ' לית גמלך נסעו לשכנע אותו ועד שתי עובדות להישאר. אבל כשהם הבינו שאין סיכוי מיד הפכו את עורם. מנהל החברה פשטוט דחק את טמיאנה ואמר לה: "עופי ממוני". כבר באותו יום מצאנו עבודה אחרת במלון חדש

לهم אפשרות לעזוב וכל חדש מורידים משקרים חלק מעלות כרטיס הטיסה. אם יש צד שוחר ואפלו לעיר אילת, הרוי זה היחס לעובדים: עבודה קשה, אינסוי שעות, שכיר נמוך, ניצול. רצוי לעבור להוות מלכricht במלון או פקודת קבלה אבל שמעתי שהשעות שלום הרבה יותר מטילות משלנו.

בטיחות וגוחות בעבודה: גם אלה דברים שמקומ העבודה שלו לא הקפיד עליהם. המלחמות של הבנות תמיד היו מלכליות. מחריה שנדר ממלחמות הבנים הבנוי שהמצב שם הרכה יותר גורע. אולם הכנסה לעובדים היה ענק אבל מעבר העובדים היה צר ומוקם בדיקון מתחת למגנס וככל המן נטפו מים על הרצפה, מה שהיביך ודיכה בשלוליות מעבר וסכתן והולקה.

אחרי ים המלחה של אmortizi לנטאשה שניי לא מונבה יותר לעבוד שעות נספota. להפתעתו, היא הסכימה זהה גם התאפשר לשידור בעבודה ממש בימים חמישי ושבת נתנו לי סידור עד 12 בלילה. גודל ובאים שבת עבדנו מ-15:00 עד 12 בלילה. חוות הביתה עייפה כל כך, אפילו לא התקלחתי ולכתי לישון. חלמתי הלים במקורה, החלום האחרון ולפני הקימה לעבודה, שימוש מה עשיית שירות צבאי שוב פעמי, ואני בברוקס מזוקפה על המדים ואני שוכבתה ליאת הדעהה בתעודה השחזרה היא נתנטטה. קמתי לעבודה, והתחלנו לעבוד ב-7 בוקרה. היא נתנה לנו סידור גודל, עבדנו לאט בגל העייפות מיום שבת, וכשרציתי ללבת הביתה ב-16:00, היא לא הסכימה. היא מסרה לי דוד המפקחת, מרינה, שאני צריכה לסייע את הסידור, שזה אמר להישאר עד 20:00 בערב כמעט. ואני, עייפה, מלוכלת מימיים בעבודה, עצבנית, אmortizi למרינה, "טוב, אני מותפטרה!". נטסה לא נלומה להשאיר אותה. עשו ייש לם כבר את ההודים.

עבדיו יותר משלשה שבועות מאו שהתפזרתי וודין לא חיפשתי בעבודה. בשבעה וחמשים היו לי כאבים בכפות הגלים כל בוקר שקמנתי ושביע האתoxic והמעט חלא. אני בבית. עכשו קין ויש הרובה בעבודה.

בגלל עומס השעות נוספת הועבה במסדרונות החשובים לשימוש, חלתי יומיים. זה היה בגל שלבים העצמאים ניקינו החודים של אנשים שעובדו מהשעה 12 בצדדים עד השעה 12 בלילה עם הפסקה של חצי שעה לאכלה כשבאו לחזיר את המפתחות של החודים לבתו, הוא התמהמה להגעה ואיתרנו לאוטובוס. האוטובוס הבא אחריו היה אמור להיות רק שעה אחריו. כשהבנתי שלא בטוח שאקבל החור על מונית, התעצבנתי והלכתי ברכבת. לאחר מכן עבדתי מ-8:00 עד 18:00 ובביקור שאחורי לא יכולתי לך מוחב כאבים. לא הלאתי לעבודה. נשאורי בית יומיים, שככל השעות הנספota שעשית, לא מבחד, שככלך הוא אמורות לחת לי יותר כסף במשכורות, הילכו לאיבוד ביום יומיים מחלה. לאחר שהזווית מוחפשת המלחאה שלי, עבדנו ביום שבת מ-15:00 עד 12 בלילה וביום ראשון מ-7:00 עד 16:00. ביום ראשון עבדנו לאט יותר בגל שהינו עייף מיום שלפני. ביום שני בוקרה, כניסה נטאשה את כל החודנים בשבי לחת לנו על הראש על קר שעבדנו לאט ביום ורקום.

שבעה ימים אחד, עם אותם כאבים בכל הגו. חיכינו והבה ומן שיביאו עובדים נוספים והגעינו לתהמהה, אני לא הבנתי איך, הרוי בחוץ נמצא עובדים בלי שום בעיה, או מה הייתה הבעיה למצוא שובי? ואו החברד לנו שמנמל כוח האומן נסע בשליחות המלחן להוות, להביא עובדים זרים. והוא אכן הביא אותן, חבווה גזהה של הודים. שמעתי שהחוויים כבולים לאופרי בחזה: אין

היחס שלהם היה נראה. עבדנו אינסוף שעות, ללא יכולת להתגלה. ההסעה תמיד איתה, להגיע, גם בהלך וגם בחזו, במיוחד בחזו.

חרית פנקר גרה
באלית. המאמר
 מבוסס על יומן
 איש של הכותבת

יא חליק, העורך הכלכלי המשרץ של עיתון הארץ (עוצמתו גמורה זה לא מכבר לפרישתו בטרם עת של שער העיתון, חתר מרמרי), ביטוי לחשוב למכרו בטעו לעמדות שהציגו מערכת העיתון בושא הפרחת קופות הכלכליים, הפקחות דמי הקשיויות של חברות הסלולר ונגבות התחרות בענף התקשות, ניסח בזווה מופתית את מה שהוא מושם לכטב בעיטות האחרחות: "...כ, בשלב זה כבר הבנו הייב אין לנו יוכת, אין לנו חילקי דשות אמיינים עם הבנקאי, איש הסלולר מנעל חבות התקשות. מתרבר שיש לנו תפישות עולם דומות להפליא: ככל - הפרש הכלכלי, הבנקאי, מנעל חברות הסלולר וכל מנעל אחר בשוק - מאמינים בדת אחת: דת השוק החופשי, דת התחרות... כאשר אט בחרם את פושא הדין ונכון, מתרבר שלכטם יש דת אחת - הם מאמינים בתחרות, מטעים למחחת וחוובים שאן מספיק תחרות..." (וואץ', כלמה, 14.9.04)

הציגו בדרכם הכלכליים

קצרה

רמי עוזר

עבון

בשבחי האכיביאות האדומות

המוכר ההיסטורי מסיים טענו בעובדה, שאוון נורמות שמקס ובר ראה בהן בסיס ליצירת הקפיטליזם המערבי, שימוש את תנועת העבודה בארץ ליצירת הוון בעלות קולקטיבית באמצעות מודל לאומי מוצלח למדи של מעין סוציאליזם אנטו-טוטליטאי.

המוכר ההיסטורי מסיים טענו בעובדה, שאוון נורמות שמקס ובר ראה בהן בסיס ליצירת הקפיטליזם המערבי, שימוש את תנועת העבודה בארץ ליצירת הוון בעלות קולקטיבית באמצעות מודל לאומי מוצלח למדи של מעין סוציאליזם אנטו-טוטליטאי.

קיבלה "ג'וב" התונתה לעתים קרובות, למחרת מאconi הממלכתיות של בר-גוריאן, בהשתיכיות לזרם הנכון, אך מהרגע שהרגע שושובץ אדם בתפקידו הוא היה נתן לביקורת מתמדת. אי עמידה בנסיבות של המוחלט הייתה בסיס לגינוי, להזזה הציה ולוועתם אף לביוזם חברתי. מצלמים קצוניים כלא במנגו לbijtions בהתקדים של ליננסן ועופת

הקפיטליזם המערבי, שימשו את תנועת העבירה באוון ליצירת הוון בבעלויות קולקטיביות באמצעות מודל לאומי מוצלח למדי של מעין סוציאליזם אנטו-טוטליטאי. היישגה של תנועת העובדים העבריים היוו מכל מוחלט סוציאליסטי אחר, שכן הם כללו בניה כמעיטה מהמסד של חברה חדשה, כללה הוון לא פרטיטים ומונינה חדשה.

החברה הסוציאל-קלויניסטית הישראלית הייתה, בשנים המאוחרות, בעל מאפיינים מסוימים של כת. הדבר נגרם ממידת התובענות של הנורמות שלא, קידוש האונגרדיות החליצית, ובעיקר מתפיסה המהպכנית שהודגישה את התביעה האישית מכל חבר בתוכה לבצע תהליך של היפק גלגוליות. לפיכך קבלת "ג'וב" התונתה לעתים קרובות, למחרת מאמצי הממלכתיות של בר-גוריאן, בהשתיכיות לזרם הנכון. אך מהרגע שושובץ אדם בתפקידו הוא היה נתן לביקורת מתמדת. אי עמידה בנסיבות של המוחלט הייתה בסיס לגינוי, להזזה הציה ולוועתם אף לביוזם חברתי. מצלמים קצוניים כלא במנגו

ככל שהלפו השנים, דעה המקרים של תנועת הפעלים וגם התחושה של אלה שהיו חלק מהמסד היה שחרוקות, לפחות בחילוק מהנורמות, לא התקיימה אלא מן השפה ולהן, ביטוי של צבירות, ידוע בהקשר זה הלגוג על טענת "קבלת דין התונטה" מצד אלה שנחחו לתפקידים בכיריהם.

שבחי האכיביאות

קשה אולי להבין את הצורך בצבירות, אך ברור למשל, שהגבירות היא אחד הביטויים של הבוגרות – שהרי אצל ילדים אין צבירות; לצבירות תפקיד חשוב של סימן גבולות ותוכחות לקיומה של נורמה. ההתקשרות על המשך הריטואל, הצבוע, של דבקות לאירועים בnormה היא מכשיד של פיקוח קולקטיבי, שמחייב גם את אלה שהוגרים מן הנורמה שלא לעשות זאת בקייניות פרועה, לא

שאגת ההסכמה של אלף חברים מרכז הליכוד בתשובה לשאלתה ההיסטורית המפורסת של השורה למועד לבנת ("האם אתם כאן בשל היבטים?"). היהנה שיאו הבטאי של תהילר חבירת עמוק שמשך כבר שחתה שנים והגע עתה לבשלות היה זה ביטוי מוחץ לתחושים הצחוני של אלה שהצליחו להביא לסוף עין החד-תרבותית בחברה הישראלית, ששמו קץ לשילטה של תמייל טרומות העל, המודרניות-היהודיות-אירופאיות-סוציאל-דמוקרטיות-חלומות.

באוון ראייה, היהנה שאגת אלף חברים המרכז גם ביטוי בטהה לבתום, שהושלם המעבר לעידן של חתמה האלטנטיבי, הרוב-תורבותי, של נורמות-העל הקליליקאליות, היהדות-מושחה-תיכונית וצפן-אפריקניות, הפסוד-אמריקניות, אך בעיקה הנורמות הישראליות, החדרשות המקוויות, הפטוט צבירות. אכן, חלוםם של האינטלקטואלים היהודי-תרבותית הצלחת, אבל הוא הצלחה מעלה ומעבר למשמעות.

סוציאליזם

חברת המהגרים היהודית הותיקה, שמיווה אירופאי בעיקר, שנוצרה באוון במחצית הראשונה של המאה העשרים, אופינה במרכבי תרבויות בכדי משקל שמקומם ביבשת זו. בדמות הפלדה (רוזולציה) גבהה יותר של התמונה ניתנת לגילות דמיון בין הנורמות של התרבות הפרטנסנטית המכוננת לבין הנורמות של החברה הפרוטרטנסנטית הצפאנ-מערב אירופאית. בולט הימין בעיקר לדם הפרטנסנטני הקלויניסטי המאופיין בצרונות צנעה עד סגננות, בחרציות, ימות, אחריות חברותית, דיכוי, אכזריות (גם בmoment של בקירות עצמאיות), וקבלת אף יציה של הנרגה מוסרית, המוחמיהה עם הקהילה ואינה מוחמת אחרת.

המודר היסטורי מסיים טמן בעובדה, שאוון נורמות שמקס ובר ראה בהן בסיס ליצירת

:: אילן אסיה

מנחריו; האנרכיסם המשיחי של המתנהלים; הפטישיזם הקלורי-אלי של ש'ס ותפיכת המעדן ה"לא יצני" של החודדים.

אחד הסיבות להצלחתם של כוחות אלטרנטיביים אלה היא העובדה שהתקופות החבורה המגוייסת והמעבר לחברה ליברלית לא הקיפה את כלל החברה בישראל אלא בעיקר את החלק הותיק של האוכלוסייה וצאצאיו. لكن יכול, בשנים האחרונות יותה, אוטם חלקים בחברה שלא התרפרקו מנגיסם לנצל את היתרונות היחסי שיצרה עבומם התקופות הגויס של הכהן המזרחי המכונן של המדינה וחוק, באמצעות עובדות היותם מגויסים, את השפעתם ואת כחם. במקביל הם יכולים היו גם להשילט ולהעניק את אחיזתו בחברה של הנורמות האלטרנטטיביות שנישאו עמה לכל עמדות כהה אליו הם הגיעו.

כך חוזה החברה החודשית המגיסט אל החול ררייך ניצלה את כוחה ליזוח, באמצעות חוקי הבנות והג諾מות החודדיות, חברה לומדים פחישית ובסים כלכלי נוח להתחבורה הדמוגרפיה. כך גם התחששה מועלם התקופות גויס בקשר המתנהלים ואנשי גיש אמנים שמנציאה מסוכנתם שלם התבטה לאחרונה במירוץ היליכו. במידה רבה, לא חל תחוליך התקופות גויס עם חלק מבני עדות המזדקמת וגם הלא מזדקקת הם מעברים מדור לדור. ומה שאולי טبع לעין פופוליסטי הוא, שם אותה אליטה מלכילה אשכנזית חילונית, שראתה כמטרה עליינה ואינטנסטיבית את פירוק שארית הכלכלה הסוציאליסטית, נשאהה מוגיסת. אליה זו יבאה לאرض נורמות פסחו-אמריקניות והפכה אותה, בגין התקשות בה, היא שלטת, לפופלאריות בכל שכבות החברה. כך יכול היה הודה באין מפריע להסל את הנורמות, את השיטה ואת המסדר הכלכלי של המודל המכונן.

קוואליציית המגיסטים האלטרנטיבית זו היא שיצרה, מתקיף גישה ומתקוף המוגיפה, את תמהיל המטה-נורמות החדש. לנשאי התמהיל זה יש הנורמות, הצביעות והרטואלים שלם, אך אין להם עד כל מחויבות לצביעות ולרטואלים הישנים. הדרוהה של מפלגת העבודה במרכז הליכה, תרעתה והתואה לגולשים של אלף חברי, ומימוש הנורמות החדשות, בין השאר, באמצעות קבלת עובדים לשירות הציבור, כל אלה מבטאים רק את קיצה הקרה של עצמתו של התהמל החדש.

ולא נור למי שחווש לעתידה של המדינה ושל החברה, אלא להתחיל להציגו אפילו לימה הרעים של הצביעות האדומה.

בריש-גלאי, ובעיקר שלא לעשות זאת בעלי הששות וגבשיהם. מכאן, שציבעות היא אמצעי ביטוי לקובנופרמיות, ואולי ניתן בכלל להסיק, שקיומה של צביעות הוא פועל יוצא מקומו של מטבח.

אך צביעות יכולה לשמש גם חלק מתחוליך הפרידיה מהנורמות הישנות ומהஸות הקרווע לנורמות החודשות. שכן, מה שהחל לעשר את המודל הסוציאל-קלורייניסטי היישראלי, ושגרם להעמקת הצביעות, היה, בין השאר, מתחוליך מהיר של התברגות הדוניסטי ומעבר מהחברה מגויסטת לחברה ליברלית. תחוליך זה התרחש בעיקר בקרב המסיה שהייתה את בסיס התמיכה העיקרי לקיומו של המודל. היו מלחלים ובמים, ביניהם גם ומוגרפיים, שהשפיעו על דעתינו של המודל, אך פעולת הוירוז המשמעוני ללחמות-מצבו היו עליית הליכד לשולטן ונקי המגה-איןפלציה שהגיעה מסדינטם של אורליק ואירועה. אך למורות זאת, גם בראשית שנות התשעים שודיו עדין החזיקו מעלה, וכך ככל נסכח מאין מול הקפיטליים הפרימיטיבי של הליכוד דיא.

מי שהצליח להוציא כליל את שרידי המודל לחשיר את המכשולים האחזהנים לכך למציאות הנוכחית היגי, בראשית שנות התשעים, ذקאו "הרפורמטורים" והגורלים של תנועת העבודה, דוד הנכדים, שהיססו במדווע ובכוננה גורלה את שודיו. הם עשו זאת מבלתי הבין את מה שבשל ילד אמריקני, בריטי או הולנדי מבנים, שמודל מכון ומצחיח לא הווסים אלא רק מכוונים, וכן גם חיברים לקיש את הנורמות שלם, את הריטואלים ואת הצביעות שלם.

סופה של חברה מעיינית

רק על פניה של האדרמה החורוכה שהותירו "הרפורמטורים" ושלטן הליכד היסטרוי, הרומנטי והשלומי-אלי של בגין ואורליק המנוחים, יכלו ויכולים לזמן עתה בגין מפרי גיזה-הפרה: הפסחו-קפיטליים של המונופלים המשפחתיים; האנרכיסם השלטוני של מרכז הליכוד ושל חיל

קשה אולי להבין את הצורך
בצביעות, אך בחר למשל
שהצביעות היא אחד הביטויים
של הבגרות - שהרי אצל ילדים
אין צביעות

במידה רבה, לא חל תחוליך
התפקידים הגויסים גם על חלק
מבנה ערות המזהר, מגיס'
הKİפו, שאת תחושת קייפום
המוחזק ועם הלא מוחזקת
הם מעברים מוחר לדוח

דר אילן אסיה הוא
מרצה לתקשורות
וליחסותם במכלאה
האקדמית עמק
צראאל ובמכלאה
האקדמית גליל מערבי

צדק חברתי עולה

על הארגון 'מזרח שמש'

:: חד' נטן

למה 'מזרח'? כוחות המריהhit בישראל חובלות מהה 50 שנה, וכל לבנה בחזוק הדרומי העצמי היא חשובה כשלעצמה, ובעיקר כי קיימת הנחה שהיתה ביהדות המריהhit הילתיות ששם גש על מידה של צדק חברתי.

השיט היהודי חברתי של 'מזרח' שמש' שונה במידת מה מה着他'
המקאץ-כלכלי של'(ושלטן)
אך איננו מפל אל השיח ה"יהודי"
הצדקיי השגור

היינך ועה. וweisים מחקר עית, ואיסוף חומרם. שתי קבוצות הלימוד המרכזיות (בחוקף השעות ובקבלות מלאה) הן קבוצות העמירות (ו' הקבוצה בה הייתי חבר כשותפם) וקבוצת הרובנים. לדעתינו קבוצה אהרונה זו היא החישג והgoal של 'מזרח שימוש': הקמת קבוצה של רבני-צערירים העוסקת בשאלות חביה, כדי שלמדו וייחנו יהדות (בתפקידיהם כמורים, רבניים וכו') מווית של צדק חברתי. ומה זה שהוא בפועל? אנו אכן איתנו אצל חלק מקבוצת הרובנים וגשים חדשים של הסתכלות חברתיות, הסתכלות חברתיות-מערכית. מעניין כיצד זה משפיע על תפוקם בחברה כמניגים וכמחנכים.

וככן – ליותר שנים קבוצת העמירות. היו אלה שנים מעניות במיוחד: הלימוד היה מעניין, הקבוצה הייתה מענית, ההנתנות בפועל בשאלות של הות ומצוות, חברה, אמונה ועוד – כל אלה היו מעניות ומרכזים. בשנותים האחרונות ואיתו שיש אין מידה של מתינות ווירט' חברתי' במוחות השואלית בכלל וביהדות המוזהית בפרט. אבל זו רק מידה: לעיתים התקשלה הוה האל הכל שבעלים, ועתים הוא בסך הכל הבלונציג' החולן לאיבוד בכלל גושים אחרים.

הכללות

אצלי העלה סוגיה זו והזהר מחדש על דעות קדומות והכללות. כאנשים נאים אנו נוהרים לעיתים זהירות יתר מהכללות שיתפסו כדעות קדומות, אבל הרי אין הבנה לא הכללה? (ראו מאמרי הנדרד של אורי מנור ב'חברה'). הסכמה בעשות קדומות נמצאת בנבואה שיכולה להגשים

בשנים הקרובות הינה לי חיה "חויה: למדתי, מדי שבע בקבצת העמירות' של 'מזרח שמש', קבצת שהוגדרה כקבצת 'מוהיט-יהודית-חברתי', בדגש על זהות מזחית. זאת הינה חייה מעשרה, שבלביה בחינה מחודשת של החותן שלו (אשכמי בארגון בעל דש מזרחי מובהק...). אך היא הינה מעשרה מעד הרבה חיות נוספת.

'מזרח שמש' הוא ארגון שוקם על בסיס התענגה שה'יהודית' היא (או חיבת לה'יה") "חברתית", ושליהות המזח שיאת הכלים להוביל מגמה זו. מי שהקים ומוביל את 'מזרח שמש' הם מזחים שצדק חברתי חשוב לום מאה, ולהגשותם הוא נבע מזק יהודותם.

למה יהודת? כי הוהות היהודית היא מרכיב מרכזי בחביה היישראלי, כי היא מרכיב מרכזי אצל שהקימו ומובילים את 'מזרח שמש'. הדבר החשוב – בשביב' – הוא שזו יהודת שמחויבת באופן מלא לצדק חברתי ולא לצדקה בלבד.

למה צדק חברתי? כי החביה היישראליות נראית נורא, כי זה פשע לבנות ולהיות בחביה הבנוה על אי-צדק וועל, וכי זו המולך ההיסטורי שאנשי 'מזרח שמש' ליקחו על עצמן: להחזיר את הצדק החברתי לתוכם ה"יהודי", גם – אך קצת פחות מהה – להחזיר את היהדות אל עולם הצדק החברתי.

ולמה 'מזרח'? כי הוהות המזחית בישראל חבלה מהה 50 שנה, וכל לבנה בחזוק הדרומי העצמי השווה לשעלצמא, ובעיר קיימות הנחה שהיתה ביהדות המזחית קהיליות ששמה וגש על מידה של צדק חברתי. הטענה הזה קשורה לטענה שביהדות המזחית הייתה מיתנות שאפשרה מידה של פלוליזם.

והכל עד בראשית הוזה, עם הרבה בלבול..

ומה עושים בשביב' כל זה?

ב'מזרח שמש' ייחדים ומנגנים קבוצות לימוד רבתה, וweisים גם כנסים שמטרתם פוליטית. נושא של הכנס האחרון, למשל, היה מוחיכות המדינה לאזרחות. החלק הלימודי בכנס עסק במחויבות המדינה של המדינה לספק לאזרחים דיד הולם, עבדה,

הKERCHON

אין כמו 'ג'לובס' כדי להציג מראה בפני המציאות.
ב-13 בייל' 2004 ערך 'ג'לובס' כנס במלון הילטון בתל-אביב שכותרתו:
- 'בריאות זה העסוק שלנו' - כנס הבריאות השנתי 2004: מוגמות, אטגרם וחדומניות;
משךת הבריאות הישראלית יצאה בכנס עחרם ועריה: הבריאות הפכה לשוד שחווה מפתחה בשוק הסחות, ומצבה הקטסטרופלי חומן "ധדומניות" כלכליות.
אה, כן: הכנס ערך בשיטת משרד הבריאות.

החברתית-מערכתי. התחששה זו ניגשת אל שאלות החבה משני היבטיהם: מצד אחד, הרי לא יכול להיות שהאלוהים אפשר/רוצה בכאל עולות, והוא זווית הראייה המהאתי של "האדם הקטן"; מצד שני, אם יש יד מכוונת, הרי שצידך לחתיקוס אל השאלות גם מהוות המערכתית, ולא רק המהאתי, זו של "האדם הקטן".

מה קחם, יהדות או חברתיות?

מעט כל האנשים שחוובים להם גם היהדות וגם צדק חברתי, נתונים חסיבות גורלה יותר לאחד מן השניים. לעומת: כאשר עולה שאלת אקטואלית, יבחןו רוב האנשים את השאלה קודם-כל מהוות ה"יהודית" או מהוות ה"חברתית". עד עכשיו כמעט ולא נמצא באין אנשים שיש יהדות וצדקה חברתי הם עניין אחד ומליי נפדי בעבורם. בוה אנחנו בישראל שנות מיהדות העולם. שם, "בתפוצות", המהויבות החברתית של הרבה יהודים נובעת מעלם היהודי. כך למשל היהודים שנלחמו בשנות ה-60 על זכויות השחורים, טענו שזו משמעות 'היקוך עולם' בשביים. בבדיקה שעשה אחד מפעילי הארגונים החברתיים בארץ ובישראל (גדי וקסלר העובד בתשייל), התבדר שמתוך 100 פעילים החברתיים יהודים בארץ' 95 טוענים שפעילותם נובעת מ恐惧 יהודם. בישראל רק 3 מ-100 טוענים כי 'ழוח שמש' מתקנת מעט את המצב הזה. ככל מרמז מצאתי אנשים שאלו שמיים יותר וgas לאן או לשם, אך התחששה המרכזית היא שהמחויבות החברתית היא חלק אודגני ממחויבותם היהודייה של אחד

הברכים "מלבש" על האخر או מסתיר אותו. עוד מצאתי ב'ழוח שמש' מקום הרצה להזדה בית, ומקומות שאכן מצליחו לחתת התחששות בית, בעוד אני תזה עד כמה זו המהוות, עד כמה בוה אני תזה עד כמה אינן מוחזיות, עד כמה באמת ההבלן בין מוחזיות לאשכנזיות בולט בדברים ה"סטריאוטיפים" המוכרים: "משפה חממה" מול "קור", "רגשות" מול "רציניות" ועוד... לא רק אני תהייתי, גם שותפי המוחזים תוהו, ולעתים תהינו איפה יש משחק נסיכון למצב ולהזד הבילים, ונסיכון "לשחק" תפקידי...

ויחד עם זאת נראה לי שאכן יש בזה משוזן. יותר ב集结ות מארגונים חברתיים אחרים, מודגשת ב'ழוח שמש' "זרימה", בעיקר כו שמקלה בשלבים הראשונים של מפגש, בכנסים גדולים, במפגש בין קבוצות.

'ழוח שמש' – יהדות, צדק חברתי ובית – אני מקווה שלאל אלה תהיה השפעה הולכת ונוראה על החברה שלנו.

את עצמה: אני מניה מראש שם אני ראה אשכנו' או הוא בטח יהיה נתקשה, אולי או גם אפנה אליו בנסיבות ואז הוא יתקשו מולי והכללה שהפכה לדעה קדימה הצדיק את עצמה.... אבל נשאי הדין העיקריים בקביצה לא גטו ורק למוחות, אשכניות ודעות קדומות. עסקנו והבה בקושי הגדל לשמוד על זית ראה של 'צדק חברתי-מערכתי', ופרטנו אותו לשאלות ספציפיות, עוד בשפה ה"יהודית" – של "גר ואלמנה

התחששה שיש לאנשים שהאלוהים לא מתכוון, ולא רצאה להרשות את העול הזה, או אחריו, זו תחששה פנימית, אולי אינטנסיבית שכזו, חשובה מכיוון שהיא משרות את המחשבה החברתית-מערכתי.

שם, "בתפוצות", המחויבות החברתית של הרבה יהודים נובעת מעולם היהוד. כך למשל היהודים שנלחמו בשנות ה-60 על זכויות השחורים, טעם שהוא ממשו 'תיקון עולם' בשביים.

ויתום... זו הצלחה נוספת של 'ழוח שמש': פיתה והומרים, התהעה והשיה של 'צדקה' מלל, תוך שהיא שבחבו הוא "צדקה". השיה היהודי חברתי של 'ழוח שמש' שונה ממידת מה מהשיה המאקו-כלכלי של (שללן) אך אין נפל אל השיה היהודי" הצדקי השגוי. כאן המקום שבו יכול היהודים החברתיים להעשיר את השיה של 'צדקה' החברתית התחששה שיש לאנשים, שהאלוהים לא מתכוון, ולא רוצה לזרשות את העול הזה, או الآخر, וזה תחששה פנימית, אולי אינטנסיבית שכזו) השובهة מכין שהיא משרות את המחשבה

דוד נatan הוא מנהה קבוע ב'קילות' בגנבי', תלמיד תואר שני באוניברסיטת חיפה.

davnurit@hotmail.co.il

קקה – קבוצת מימי הכלכליים ולהי' ול...

גלאי אתר זלובס' מהווים פלא שוק נחשה, לאור הפיחיל הסוציא-

לי שמקבקש לעמוד על הלכי הרכח העכשוויים בקרב האלפיון העליון שלו. הלחת החדש – קוווט משטי' יאכטוע. זה כל-כך פשוט, זעיקת הכותרת. לא זו אף זו:

גלאי זלובס' יהו מהחפה של 500 ש'ן. מרי אנטואנט החרה מהחפה.

סוף העולם שמאלה?

על הסרט 'סוף העולם שמאלה' (ישראל 2004)

בימוי: אבי נשר

:: אודן מטיר

כזה העז טס בהילוך איטי
לעבר ידו של אחד המהקרים
של נבחרת הקרייקט המקומיות;
ברקע לחות התוצאות כבר
מראה על 68:0 לטובות
האנגלים. יתרום או לא יתרום?
הקהל שוצר את נשימתו.

"אוֹ לִי מִצְרַי וּאוֹ לִי מִצְרַי"
הוא אולי הפטגמ הח"ל
המופורסם ביותר המבטא
את המתח הזה, של מאמין
ערום-מודרני מובהקים,
בין הכוח המופשט ביותר
(האלוות) לבין הכוח האינטימי
ביותר (היצר).

המודרנית, השכנה ממלול; בבריטניה, כך האמא
היהודית, אפילה הסבחן מוצלה יותה, והסבחן הוא
כמובן רק סמל.
ויש עוד שכנים, ושכנות, ודמיות שונות ומשונות
וסיפוה, או בעצם ספרדים, השוזרים אלה בתק
אללה. כך למשל האבא היהודי הוא ורקן מוחפלם.
הוא גם שחקן קרייקט מעלה, כל כך מעלה שהוא
מציליח ללמד אפילה כמה מזורקים את רדי המשחק
(כמו במרקחה של הביסבול), האח האמריקני החוג
של הקרייקט, גם כאן אלו לא נהירים לאף אחד
עד הסוף המר). עד כדי כך הם מציליזם בטהלה
כחו העזן, שהשגרירות הבריטית בישראל משגרת
משלחת, מספקת ציוד ומארגנת משחק רשמי בין
הנציגים האנגלים במדינת ישראל, בין שומרי
הגחלת של התרבות הבריטית בנגב. ויש סרט
גם 'האהשה ממול', כשם הסרט היהודי של פרנסואה
טראיפון עם פאני ארץ, ואין כאן מקרים: כמו אצל
טראיפון, האשה ממול, פאם-פאטאל צרפתייה
קלאסית, מחוללת אהבה אסורה ובוקר הרסנית
(כאן כדי להזכיר שהסרט הוא קו-פרוזקציה
ישראלית-צרפתייה).

סרט של נשור וווי בירב-תרבותיות: מדברים
בי עברית בשיל מבטאים, צרפתייה משובחת,
ברברית, וכמובן אנגלית. וגם המותיקה: קצת
'אנו באנו', קצת 'שורי סוכנות', קצת אלוויס,
קצת קליף ריצ'רד, קצת שרל אנטבור ואידית
פיאט. וגם הלבוש: קצת בגדי עבדה, קצת שמלה

כהחלו הכתוביות להופיע על המסך, לא כולם
מייחח לנחיה. לא רק במלל שבচוץ הסתובב להן
בחופשיות מותיצה יותר מ-34 מעלות בלבד:
רבים מהצפים פשוט רצץ להאות מי שיחק את
תקפיה של זה, של ההוא ושל ההיא. וכי הצלם,
ולמי הטענת והין כל הענן הזה צולם.

יש משהו ממשהו בשם סרט ישראלי מעניין: הנה 'אחד
משלוני' מוצלה במלצת המרכבה המודרנית הזה:
פס Kol, וסצנות, ווילקה, ומשקה, וצבע, ואפלין,
פחותות לבואה, התסרייט. ובכל זאת...

על הסרט

אבי נשר הקדיש את סרטו, 'סוף העולם
שמאלה', לאביו ולודוד שלם של מוגרים שלא
זכה להשמייע את קולו. הסרט מספר את סיפורו
של שוה וניקול, שני ג្មרות המתגוררות בעיריה
דוומיות שכחות אל, הממוקמת בסוף העולם
שמאלה, אולי ירחים, אולי דימונה, אולי מצפה
רמון, לא ממש משנה. מה שחשוב הוא הסיפור,
שהוא סיפור מהגרים צפוי ופשוט: נעה מבית
מדוקאי, עשר שנים לאחר; חזרתה מבית היהדי,
שבועיים בארץ; האמא המורוקאית בה להודית,
באה למשפחות הכרבריות, עסקה במשחקי כבב,
כמעט כמו פולנזה מבית טוב; האמא היהודית גאה
במודשת הבריטית שלה; היא בה לצרפתיות של

האהבה הנצחה; אין טוב בלי רע; אין עชน בלי אש; ככלם בטופו של דבר צבועים; כסף הוא לא הכל בחיים אבל כמובן.

כך, גם סוגיות המאבק בין העבדה להונ מיצגת בו במצוות שמרנית: האשכני הוא בעל הון, הוא גם נמוך, מכובע, חורמן, גאותן, רוחץ בעץ, אטום. הפעלים, אמן "רב תרבותיים" – בדרכם לעבדה המורוקאים מסננים תחת השפם ובריהם מלען נגדי – החודים שימושים את שכיניהםanganlit – אבל במפעל הם ככלם מגויסים למאבק, מוכנים לסייע את תוצאות השבייה. תוצאות המאבק הן שהופכות את הצעת הסוגיה זו לשמנתית כל כך: הפעלים מוכנים את הבוטסם, כי ככה זה. הניצחן בא במפטייע ולא בכות המאבק, אלא דוקא בכות הכתבה שפורסמה בעיתון על עליבות העיירה כפי שהשתקפה במשחק הקרייקט. למאבק למען שיפוד תנאי עבודה, אם כן, אין סיכוי. החוזק היחידה היא לפרט על מיתר המסכנות. בקיצור, סוגיות העבודה בלטה מאה, אבל היא מייצגת אפילו לא קרייקטוּה אלא אישוד מחדש של הסוד הקקיים.

על היצה, הווצר והסרט

השמרנות של הסרט בא להידי בטוי לפחות עד מימד אחד – היצה. כידוע, חז"ל התפלמו ובות בשאלת היצה. "או ל' מיזרי ואוי ל' מיזצ'" הוא איל הפתגם החוז"לי המופיע ביחס המבטא את המתה הזה, של מאמינות טרומ-מוחדרניים מובהקים, בין הכה המופשט ביותר (האלוהות) לבין הכה האינטימי ביותר (היצה). ואל נעשה לעצמנו הנחות: לא מדובר אצל חז"ל ב'יצר' במובן של 'יציה'; אלא ב�ומך של 'הבטן ושל מה שמתהה לבטן' בלשונו של פילון האלכסנדרוני, יהודי חכם שהיה בתקופת חוכם הבית השני, מאה זomo מים ובים בנילום, ואפייל בנהל אלנסנדרא. האדם יצא למוראבי החילוני, ששללה בין השאר מפגש בלתי אמצעי ומלוו מופע עם היצה, בכלל מובני.

האמנות והומיניטיות של דור התרנס אמונה עשתה את עצמה – כמו כל מותך תרבותי, חברתי או אחר המודע לעצמו – כדי היא 'משיב' עיטה לישנה:. וכך אמרני הרנס נס ערגו אל התרבות ההלניסטית וניסו להסביר תפאתה כימי קדם. למעשה הם עשו בעצםם. יוצרים כמידת הדברים, פשטו כמשמעו, גם בנתשאים, גם בפרטסקיביה, גם באנטומיה, גם בגחות האמן גם בדידיות, קהיל' והקונם. ומראונות הפלسطית למחיקה, ומהמחקה לתיאתך ומהתיאתך לקטלגע, אולי "או ל' מיזצ'", אבל למה לא? לbumai יש יצ,

ערב, קצת חליפת, קצת סאר, קצת סודדי גולף לטובות הקריקט; ומכלניים קצרים מאד לבחורים, תعلى סיה להchnerות.

ברגעיו השיא של הסרט – – אםEA את מתה מסרטן, שתי הנערות מבלוט במשמעותם של בית הספר, מסיבת טרומ גויס – נחתה אפלוא 11 על דירה, פס הקל משלב את ההזדהה הנרגשת בחזרות. כך שיש גם זמן היסטורי קונקרטי: יולי 1969, קצת אחרי אופורוּת ששת הימים (הסיבה שמציע הסרט לעליה הנלהבת של היהודים) מזמן כדי תחוות החוכרן של החתשה, ומה שייתר חשוב, תחוות חוסר היצור לנוכח הנבו-רישים 'הצפוניים' שמדי פעם מבקרים בדורם.

ובכל זאת...

יש משחו ממשכח בצלפת הסרט ישראלי זום. סרט בו היפים יפים, היפות יפות, השחקנים שהחקנים והדריאלאגים לא רעים בכלל. אבל בכל זאת הרגשתי החמצה.

מחשבה וראשונה – חלק גדול מהסרט מאולץ: הטען והיסטרוי מאולץ; הרכבת הרכבות מואולצת. והגמא טוביה לכך היא סצינת הקרייקט במדבב, חוות קולנועית בסגנון 'הפרק על הפר' לסצינות הביסבול הזרנמיות, הכל-כך מוכחות מהקהלנע האמריקני (תחשבו על The Natural, עם ווברט דרפוּה): כדור העין טס בהיליך איטי לעבר ידיו של אחד המרתקאים של נבחרות הקרייקט המקומית; רקע לחות התוצאות כבר מראה על 68:0 לטובות האנגלים. יתפסו או לא יתפסו? ורקול עוצר את נשימונו. הכוור עף בהיליך איטי עוד יותר. בינוויים אחת הילדות הברבריות מכבה סיירה על ישבנו של גמל אומל, שפוץ בצחוחות אל תוך המגרש – כן, ניחשתם, הכוור בין אבעוואתו של הכלמעט-גיבוד-מקומי שלנו – ומתהילה מהומהת אלהים בורקסטי לעילא.

חרחות? לא סתם טעם רע. אין כאן אמירה בקיורית על סרטי הביסבול הכל-כך אמריקאים כי הסרט כלל מקרים מסר שאין בו בקיורות אמיתי, שעין בו פחה לאופטימיות.

הסיבה והאמתית, אם כן, לתחווה החמצה היא שסוף העולם שמאלה' הוא סרט שמנני. הוא לא פודז נבללה, הוא לא משנה מוסכמות. גם הסורייאלים שלו הוא ריאלי-פטייסטי למוד'. אהבות אסותות הן מתחילן אסורה. משיחקי כדור תלושים הם אמנים תלושים. הוא חדור ושב וחדור על נסחה שריתה מאות מיליון צופים במאות מדינות בעשרות אלפי סרטים אמריקניים, יהודים, טורקים, מצרים ובורקסים: הטוב הוא טוב; הרע הוא רע; התשוקה מגוזחת או דזהה;

בכל רגע נתון, עם או בלי סיבה, עלולה לפרוץ מיניות ביטה אל המסתך, כמו פרטומות של ערך שתים. פתואום הנעה המאהבת במורה שלא מתחפשעת.

ואולי מוסכם כבר על מבקרים ומומחים שישוף העולם שמאליה' מצטרף לרשיימה מכובדת ובוחלט לא קטרה של סרטים 'ישראלים' ש"עשו את זה', כמו יעל ארד, גל פרידמן, קלגנוב וצבי. אבל אני בכל אופן, לא באתי על סיפוק:

החברות נפרדות לודקן. האחת עליה לאוטובוס בדודה לשווות הצבאי, והשנייה שבאה לביתה לקחת על עצמה את על המשפה. שתי הסציניות הללו, הן לא בהזדמנות, מצדיקות למוחה הכל את האזפה בסרט.

The End

הצופה בא על סיוקו, ייוזו אול' המבקרים. בעובדה, האולם היה מלא למדי. בעובדה, אף אחד לא הילך באמצעות וobicams ואמוד נשאוד לראות מי עשו מה. ואול' מוסכם כבר על מבקרים ומומחים שסוף העולם שמאל' מצטרף לרשותה המכובדת ומחולט לא קצהה של סדרים ישראלים ש"עשו את זה", כמו יעל אוד, גל פרימן, קלגנוב ואבי. אבל אני בכל אופן לא באתי על ספוקי: צחქתי, כן. נהניתי מלָא מעט סצנות, כן. ישן שחקניות שאשאמחה להמשיך ולהתענג עליו, בקהלנו, כוכום, כן. גם שחקנים. אבל בשווה התהוננו, וווקא על רקע העובדה שאבי נשר הקדיש את הסרט לאביו ולחותן, דור המהגרים המשתקת, חשתי שם מודיק יותר לצירזה הוא צריך היה להיות סוף העולם ימינה).

דר' אוד מנוור הוא
חבר ביסודות, מרצה
בחוג להסטוריה
של עם ישראל
באוניברסיטת חיפה
ובסמינר אורותם

 manor@tamuz.org.il

ולשחקון, לשחקנית יש יציר, ואם לא, לפחות יש יציר ואם לא, או בודאי שלמפיק.

בסרט זהה, התשוקות מונחות על סיפו של כל צופה בעלי שתדייה לו שהות להתגונן. הסרט תוקף אותו בтолגריות א-לה יהודה ברקן בואה אב רוחה, וווקא על רקע העובדה שיש בו סצינות מגששות וחוקות. הצופה עסוק בלהגון על ציר יouter מאשר בלשuer כיצד תפתחה הומות. בכל גע נתה, עם או בלי סיבה, עלולה לפזרן מיניות בוטה אל המסק, כמו בפרשנות של ערך שתיים. פתרואם דגנעה והמאכבה במורה שלא מתפשטה. פתואם היהודי והשכנה ממול בתנוחה בין הסלעים בדבר.

לאודה – מה פהות שמרי מזה? ולמעשה – השמנותה בהתגלמותה, תקיפת הצופה בבטן ובמה שמתהתייה הוא הרי המויק hei עתיק בעלים והוא מחזק את התהועשה של "מה שהוא הוא שהיה", אותה תחושה המתולוה לסרט, ורכו ככלול.

סוף העולם שמאל' לא מציע, כן, כמעט שום חלק להציג ממנו הלאה. כמעט. בסצינת לקראת הסופ' זאגמא המרתקאית הפלניה מגלה לבעלת על מחלתה. הוא נותר אילם. כל שיש לו הוא חיבור מיאש. כך גם סצינת הסיום של הסרט: שתי

:: עופר סיטבן ::

העככיש | מה ברשות?

<http://www.nivheret.org.il>

הכנית נבחרית - נער בונה חברה אחרת - עסקת בחינוך תלמידים לזכק חברתי באמצעות שילוב של לימוד עיוני ושייה קהילתית (ראו 'חברה' גלילין מס' 3). היא בוחאי עד תוכה בפרסים מוצדקם. עד אז, אפשר להגנות מן האתר שאליו הולע כל מערכי השיעור העוסקים במגנון נשיים - החל ממעלות הזקה של הרמכ"ם דורך הצגת הדימויים הנשיים בפרסומות וכלה בשורי מחאה אקטואליים של 'הציג נחש'. המודדים עצמים כתובים בצוואה מקורית, בניוים היטב ומתמיד מגרים למחשבה. עד ניתן למצוא באתר אוסף של מאמראים אקטואליים בנושאי חברה ומכללה (הלהיט השנה, באופן לא מפתיע - דז"ה דברת). האתר משמש גם כפלטפורמה לחבר בינו משותפי התוכנית - מורים ותלמידים. "אחרי!" גידסת 2004.

<http://www.tobintax.org.uk>

ההמחשה החוץית שבראש האתר הזה - היקפו של שוק ההון העולמי שהוא, לעיריות שטויות של 50 ליש"ט מכדור הארץ ועד ליה - מספקת את כל הסיפו: בשנת 1971 הצעץ הכלכלן ג'יימס טובין להטיל מס בן 1% על כל העסקאות הפיננסיות בעולם, שהכנסותיו ייעוזו למיגור העוני בעולם. היום, כאשר ההתקסגולטיבי פוגע לא רק בכלכלות של מדינות, ואשר מילאודי בני-ישראל חיים במחסוט, קשה להשוב על מס מוצדק יותר. באתר החכם הזה, שפעיל ארגון בריטי - אחד מני ובין הפעלים לקידום הרעיון - אפשר למצוא מידע רב על המס וסגולותיו, לרבות סרטון הסבר קצר ואפיילו ממשחק השקעות משעשע, שمدגים את פוטנציאל הנזק האנושי הרוב שיש לתאות הבצע הספקולנטית. אלא שוב - החברה האוחזת יכילה רק לחזק את הממשלה בכיוון הנכח - השני חייב להיות פלטי (ואכן, צרפת חוקקה את חוק טובין בשנת 2001).

האם גם השטרוסלים יאהבו את הפופוליזם הורבין היהודי הזה?

החינוך הדמוקרטי:

קידום הסוציאליזם או הפרעת מערכת החינוך? תגובה למאמר של עמרם שלומי על בתי הספר הדמוקרטיים ('חברה' מס' 15)

החינוך הדמוקרטי. דין והשיכון הוגן ומאותן אוזחות החינוך הציבורי ציריך היה לציין, בין השאר, שהדור החדש של הורי ישראל פוקה עין גזהה וביקורתית על מערכת החינוך, ומפגין אחריות ומעורבות בעיתים קרובות גם התערבותו) בנעשה בתיכון הספר. הורים ורבים מפעלים ועוזרים שונות בתוך בית הספר, מקיימים מסגרות דיאלוג והזדהות עם הנחלות בתיכון הספר, יוצרים שותפות שיש בה השפעה הדידית.

הורם-מורים-תלמידים

ההורם לא נרתעים מלפעול באמצעות דמוקרטיים כמו פניה לבתי משפט, הפגנות, פניה ל גופי שלטון ותקשות. הם יודעים כיצד להוות קבוצה לחוץ כדי לקום שנייה במקומות שביהם הוא נדש. הם אינם "כונעים" וגם לאאפשרים לילדים להיות כנועים וציתוניים. מצד שני, הורים אלה לא מוצאים את ילדיהם מהמסגרות הקיימות, הממלכתיות, וצדדים אל מעבר לגדה. הם אינם חוזים את הגדר, גם בגלל האמונה כי צריך חובה לשנות מבנים (כהwk מהמשוזק הדמוקרטי), וגם בכלל שאן להם הכספי החדש כדי לאפשר לילדיים חינוך פרטני, "דמוקרטי" או אחר. רבים מהם גם מאימים שהתקלות הקיימות בנסיבות אין מצדיקות פסילה מוחלטת שלה. הורים אלה פוגשים במנחים ומורים ורבים אשר יחד עימם מובילים שניים יומם. הדור החדש של ההורם

מתעורר נסiou להעניק לגיטימציה לבתי הספר הדמוקרטיים מגייס עמרם שלומי ('חברה' 15) את כל הטיעונים האפשרים להשחרת פניה של מערכת החינוך הממלכתית. דבריו מציגים קו אחד, נטיב, שבבסיסו פסילה כמעט טוטלית של החינוך הציבורי. פסילה ורעת כזו לא מותירה במערכת החינוך הממלכתית (לדענו של שלומי) אף לא אמ' חיובית אחת.

מערכת החינוך הציבורית מצטיינת מדבריו כשלZN נושא כל העומדים בה הם חיילים מסוימים של אוזחות אלמה, המבקשת ליצר ילדים כונעים וציתוניים, "חסרי אני". הווים של ילדים אלה מתוארים כחסרי עניין בנעשה או יכולת מעשה. אך האמת היא, שמערכת החינוך הממלכתית כבר מזמן אינה מועצת אחת. יש בה גוננים תבעים ורבים והיא קשלה גוזלה המשטעה כל יום מחדש לצבעי-משנה. קיימים בתוכה של בית ספר מלכתיים, קהילתיים, יישוביים, אוריינטליים, קיבוציים ועיזוניים אשר כל אחד מהם מתקיים כיחידה עצמאית (לרוב גם כלכלית), מאפשר שותפות הורים וצמיחה תלמידים ורבים שהם בוגדים אנשים חושבים, פעילים, דעתניים, ביקורתיים (כיוות) ובעיר מתחfram. אכן זו מערכת חפה מטעוות, מביטויים מטרידים של שמרנות, של רמת היישגים נמוכה, של בינוונות שאינה מניחה את הדעת. אלם ההקלות של שלומי אין בבחינת ניתוח ביקורת של החינוך הציבורי: כל מטרתו – להأدיר את החלופה,

:: אריה קיאל

אך האמת היא, שמערכת החינוך הממלכתית כבר מזמן אינה מועצת אחת. יש בה גוננים וצבעים רבים והיא קשלה המשטעה כל יום מחדש לצבעי-משנה.

לא רק בתיכון הספר הדמוקרטי נוצרת האליטה המנהיגת של החור הבא. גם אין זה נכון שבתי ספר אלה מושכים אליהם את מיטב המורים והתלמידים.

ב-21 באפריל 2004, הרבה לפפי דיזי התקציב העכשווי, חדיע בפין נתניהו (בראיון לsocionews הדעות חירות ובלומברג) ש"ם אם הכנסות המדינה יידלו - תקבע המדינה יקוץ". כמובן, עין התיחסים המתלים - "החזק החגורה", "אין כסף" - נגמה, והתחיל עין הטאטולות: צריך לנקץ בתקציב כי צריך

ובכל זאת, חשייל למה? "נקץ המדינה גול מד' וממשלה גוללה מד'", ממש שר האוצר,

"ממשלה גוללה?" ממממן... מעין, הਪתות השיחותם החברתיים המואצת נמשכת (ויסקונסין, בתיכון, משנות למפגרים...). אם מתחברים חדשות לבקרים על מחסום בשערם, בחופאים, במורים, בעובדים סוציאליים.ומי שכבר עובד - לא מקבל שכר (ע"ע עובי הרשות).

ושוב, המסקנה הראשית: אז חן כבר לא תיאורות כלכליות, אז הם עיקרי אמונה.

החינוך הדמוקרטי הוא חינוך סלקטיבי, המוביל להפרטה החינוך בישראל. בבסיסו השαιיפה כי המדינה תמשור את ידה מהחינוך ומהאחריות לו, וכי הוא יועבר לידי עמותות פרטיות שיקבעו מי יהיו המורים, מה ילמדו בבית-הספר, וכמו: מי יהיו התלמידים.

היא השיבה בעניין, מכריעה ומרכזית. אך לתלמיד ב"דמוקרטי" אין בהכרח יכולת בחירה מוחבה יותר מאשר תלמיד בית הספר הממלכתי.

בבית הספר הדמוקרטיים הם أيام שונצחו כדי להונבל, ובבים מהפעילים בהם הפהו מתוקף הנסיבות למשטרים הסוברים כי בידיהם האמת האחת היהודה וככל השאר טענות אחת גוזלה. זו דמוקרטיה במיטבה. דמוקרטיה של דעה אחת.

עלמים שלומי מצין במאמרם בפנורש, כי בית הספר הדמוקרטיים לא ממליצים להווים שאינם מזוהים "לחלוטין" (כלשהו) עם עקרונות בית הספר: הוודים נאלה, הוא אנו, יטבו לעשות אם

מעודב בכל הנעשה בבית הספר, מטענין באמירות המודים, בבחירה הטקסטים הנלמדים, בחיפוש אטרי טיל וסיוו, בגיןן הארכיטקטורה הרנית ספרית והפיכתה למחרוב חי ונושם שיש בו מעון ח瘾 ביחס של אפשרויות לשינוי. הגישה החינוכית הממלכתית כבר מזמן לא מתייחסת לילדים כל קמן, השר ידע, שאינו מבין את תוצאות מעשי ולפיך הוא חסר אחריות. דבריו של שלומי בעניין זה פשוט מונחים מודמיים. בربות מנסחות החינוך הממלכתי (אף הממלכתי דת) קיימים מרכיבים דמוקרטיים מושלמים למדי, המקנים לתלמידים מוחב של החלטה ובחירה, מתקן התיחסות אליהם כל צעירים בעלי יכולת גבוהה ומתקד רצין להופכם لأنשים מעורבים בחברה. לא רק בבתי הספר הדמוקרטיים נוצרת האליטה המנהיגת של יהוד הכה. גם אין זה נכון שבתי ספר אלה מושכים אליהם את מיטב המורים והתלמידים. ראויו זו של שלומי נוגעה בהתנסאות ובודאי שאינה סוציאליסטית.

חינוך וסוציאליים

בבית הספר הדמוקרטיים לא נלווה מתוך השקפה סוציאליסטית ואינם מתאימים יותר לגישה סוציאליסטית מאשר מסגורות החינוך הממלכתי. החינוך הדמוקרטי הוא חינוך סלקטיבי, המוביל להפרטה החינוך בישראל. בבסיסו השαιיפה כי המדינה תמשוך את ידה מהחינוך ומהאחריות לו וכי הוא יועבר לידי עמותות פרטיות שיקבעו מי יהיו המורים, מה ילמדו בבית-הספר, וכמו: מי יהיו התלמידים. אכן, בשל הראשון יאישו את עמותות-החינוך הללו אנשים אחרים טהורי-כוונות. אחר-כך יתפסו את מקומם, מן הסתם, חברות מסחריות בתחריפות....

בבית הספר הדמוקרטיים מקומות את הפיכת החינוך לשוק של הייזע וביקש. המודים שלהם אינם מאוגרים, בדחק-כלל, באידויים מקטיעים והופכים ממש כך למוגר פגיע ביתה. ההכרעה אוחdot תכני הלמוד והופכת בהם ל"צרכנות" אופנתית, ואין מקודשים בהם ובר פרט לבחירותו של התלמיד (ויכלلت ההשפעה של הוווי). לשם כך ברא החינוך הדמוקרטי מנגנון ובים לשלקציה, אכיפה ועינוי (פרלמנטים, ושויות, ועדות ו"סנקציות") שבהם ניתן תוך נזק חרוץ פסק דין ולבצעו. המנגנונים הללו נושאים שמות נעימים לאחן, אך פעולתם יכולה להיות דקנית, וההתעסקות המתמחה בהם והפכת אותם, לעתים קרובות, לעיקר העיקרים של בית הספר, למזהות של. אני מહלל ביכלתו של התלמיד לבחוח.

עמדה סוציאליסטית בחינוך
צריכה לדבק בעקרון, כי
החינוך אמרו לשורת את כולם
ולחנן לנער – כל נער – לפ'
דרכו.

לא ירשמו את ילדיהם לבית ספר דמוקרטי, כדי לא ליזור אצל ילדים בילבול בין המסים בבית-הספר ומדוברים בבית. האם זה שווין? האם זה חינוך דמוקרטי? וזה ה"חינוך ממיין" במשמעות

של מיליון נערים לעין ולאין?
עמדו סוציאליסטית בחינוך צריכה לדבק בעקרה,
כי החינוך אמור לשות את כלם ולהנץ לנער – כל נער – לפי דרכו.

אין אני בא לפסל באין טומל' את החינוך הדמוקרטי, כשם שפסל עומרם שלומי את החינוך הממלכתי. כמו שצייני במאמרי (חבהה)⁹, יש לבתי-ספר אל מקום מכובד וראוי, כפי שיש מקום לכל זעם החינוך המוחזק את הפלולאים בחינוך, אלא שמערכות החינוך וחיבותם להתקיים אחת לצד רשותה, באופן שייחיב את האלטרנטיבית ויאפשר גיוון והשפעה הדידית. פסילה מוחלתת של המיעוטה הציונית והתבולות של הוורים בעלי יכולת כלכלית אינה דמוקרטית, ודאי שאינה סוציאליסטית.

חברה

כתב עת סוציאלייסטי
לענין חברה, כלכלה, פוליטיקה ותרבות

www.yesod.net

אתם
מזהמים
להיכרנו
לאוצר הבית
של יסוד

חברה הקבועים,

מני עולה 70 ש' לשנה עברו 6 גליונות.

אפשר לחדש או לעשות מני:

1. בדף: שלח צ'ק על סך 70 ש' לפוקודת עמותת קהילה,

אל הכתובת:

עמותת קהילה, רח' הנשיא 46, בית שמש 99037

2. בכרטיס אשראי בטלפון 9533398-03

לבירורים: חזי נתן, טל. 052-3523102

הចטרך למןוי

ובכך תנה
מקראות כתוב העת
מוני חודשיים וגם
תתחום תרומה
משמעותית
לאחזקה של
הבמה המשמעותית
זו לשיח של הצדק
החברתי בישראל.